

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh, 1897

Mortensen, Carl.

Melodier til Sangbog for Folkeskolen udgiven af
P. A. Holm, Emil Sauter og C. A. Thyregod med
et Tillæg, indeholdende Syngeøvelser m.m.

2 forøgede Udg. Bd. 1-3.

Bd. 3

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Melodier
til
Sangbog for Folkeskolen
udgiven af

P.A. Holm, Emil Sauter og C.A. Thyregod

*med et Tillæg, indeholdende
Syngeøvelser m.m.*

ved
CARL MORTENSEN

2 den forøgede Udgave.

Bd. I	} à 1 Kr.
Bd. II	
Bd. III	

KJÖBENHAVN, 1897
Det Nordiske Forlag
Musikforlaget: HENRIK HENNINGS.

Nº 1. Fædrelandssang. (175.)

Ikke for langsomt.

Carl Mortensen.

1. Morgen-dug, der sag-te bæ-ver i den lu-ne

Vind, Blom-ster-duft, der lang-somt svæ-ver

fra den gam-le Lind; Al-fe-leg bag

Skø-vens Sa-le, Fug-le-sang i

For-aars-da-le, Maa-nens Lys paa

Bølgens Strømme: Det-er Danmarks Drøm-me.

2. Heltedaad, der aldrig glemmes, selv i Tidens Høst,
store Sagn, der evigt gemmes skal ved Sagas Bryst,
Hjerner, der af Troskab lue,
Mod, som Døden ej kan kue,
ydmygt Sind i Glans og Lykke:
Det er Danmarks Lykke.

3. Slige Drømme, slige Smykker, hvo kan glemme dem?
Vilde nogen her vel bytte Danmarks gamle Hjem,
hvor i Læ bag Egens Skygger
Skovens Fugl med Frihed bygger,
mod det Land, hvor Vestens Slaver
Malm af Jorden graver?

4. Nej, vi vil vort Hjem ej bytte bort for nogen Pris,
her vi virke vil og leve paa de Danskes Vis;
stærke, som vor Oldtids Minder,
fuld af Kraft mod Danmarks Fjender,
tro som Guld mod Drot og Rige,
dem vi aldrig svige.

C. Hauch.

Nº 2. Tycho Brahes Farvel.

C. E. F. Weyse.

Arr. af Jørgen Mallings.

Moderato.

1. So - len . sank bag grøn - ne Lund, og den

kla - re, ful - de Maa - ne mel - lem

Sjølunds Kyst og Skaane straalend
 over Øresund. Hvælved om Uraniborg
 sig den stjerneklare Bu-e. Tycho
 stod i Maanens Lue, monne Landet trindt be-
 skue, tankefuld med dæmpet Sorg.

2.

Og han sagde: Fædreland!
 sig mig dog, hvad var min Brøde,
 da din Søn du bort at støde
 fra dit Hjerte nænne kan?
 Har du glemt, hvad Verden ved?
 Det var mig, som monne bære
 op til Stjernerne din Ære;
 hele Himlen kan jo være
 Vidne til min Sønlighed.

3.

Mit Kaldæa her jeg fandt.
 Ak! I elskte danske Sletter
 vise jo i lange Nætter
 Himmelen fra hver en Kant.
 Skønne, lave Fædrejord!
 Fremfor alle Verdens Lande
 maa jeg elske dine Strande,
 just paa dem bør Templet stande
 for det høje Stjernekor.

Nº 3. Fædrelandssang. (191.)

5

(Mel. af „Ungdom og Galskab.“)

Som en Marsch.

Efter Dupuy 1806.

1. I Barndoms Fjed, i Mand-doms Al - der du,
og da jeg Fø - de - land dig kal - der, du

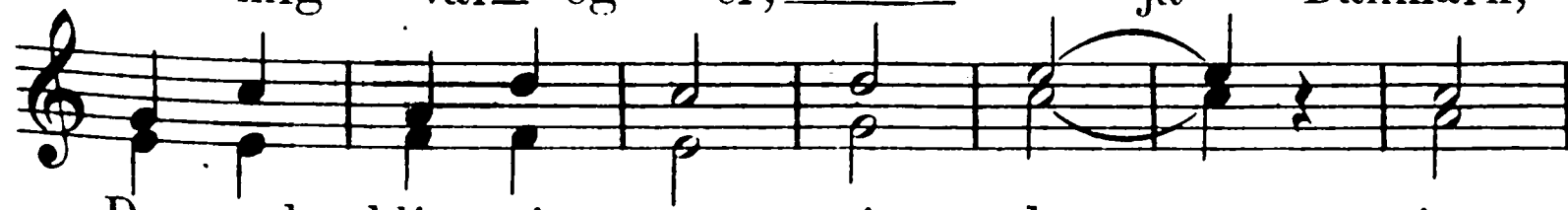
Dan - mark, kær mig var og er
Dan - mark blir mig e - vig kær! I Barndoms

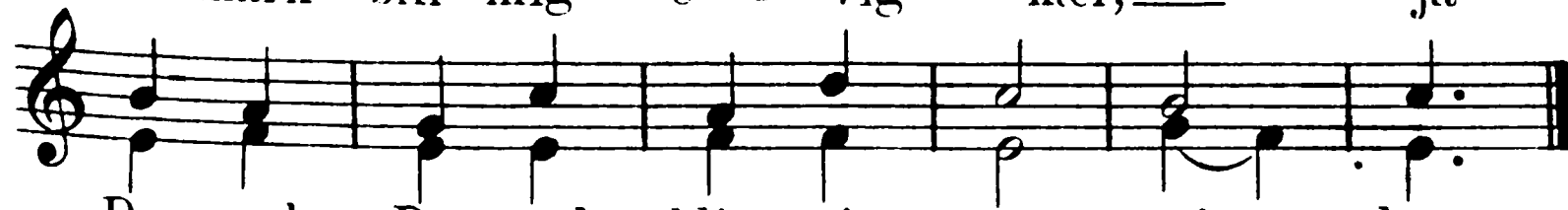
Fjed, i Mand-doms Al der, du, Danmark,

kær mig var og er; — ja Danmark,

Danmark blir mig e - vig kær, — ja

Danmark, Danmark blir mig e - vig — kær.

2. Jeg aldrig gamle Danmark glemmer,
det saa mig Barn, det saa mig Mand;
thi fro og glad jeg her istemmer:
Held Danmark, Held mit Fødeland!
Jeg aldrig gamle Danmark glemmer,
det saa mig Barn, det saa mig Mand.
Held Danmark, Danmark, Held mit Fødeland!

Nº 4. Sommervise. (124.)

P. G. Baagøe.

Livligt.

1. Naar Ru-gen alt bøl-ger, og Kornblomsten døl-ger sin
blaa, lil - le Ky - se bag Git - ter af Straa, naar
Gyl - denregns-gre-nen om - ar - mer Sy - re - nen og
blan-der sin Duft i det sol-fyld - te blaa, da
kom-mer, da kommer vor dan-ske Skærsommer, hvad
Gø - gen forlængst har havt travlt med at spaa, da spaa.

2. Naar Egene knoppes, og Grenene duppes,
mens Bøgen har mørknet det lyseste Blad,
naar Roser udspringe af Torne, som stinge
lig luende Elskov af truende Had,
da kommer, da kommer
den danske Skærsommer,
gør frejdig den glade, den ængstede glad.

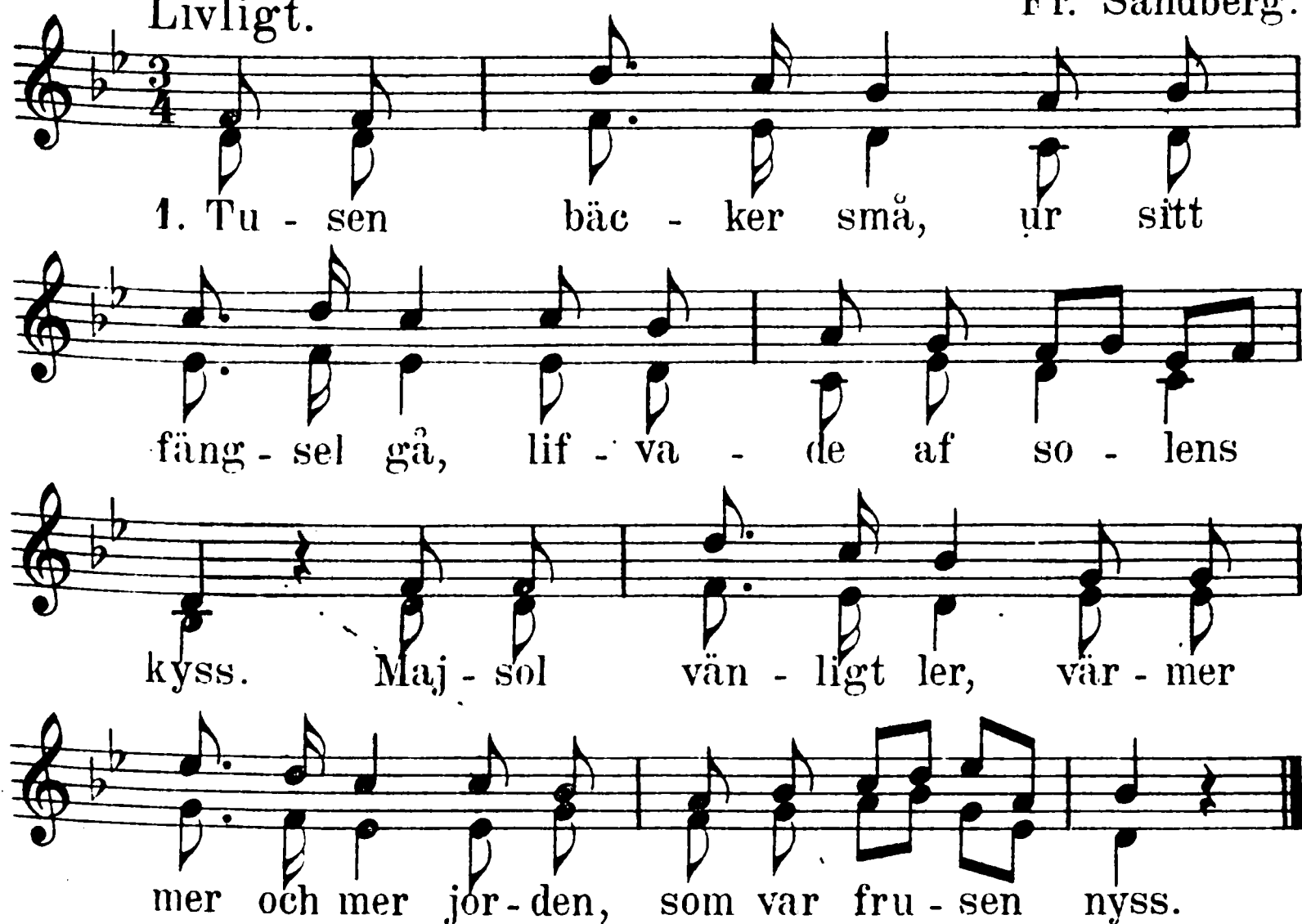
3. I brændende Straaler, som Rosen ej taaler,
 kys ikke til døde dens svulmende Mund,
 og storm ej i Blinde, letsindige Vinde,
 bring ikke for tidlig Adsplittelsens Stund!
 thi bedst som den kommer,
 den danske Skærsommer,
 ak, saa er den flyet som et drømmende Blund.

Chr. Richardt.

Nº 5. Vårmorgen. (151.)

Livligt.

Fr. Sandberg.

1. Tu - sen bæk - ker små, ur sitt
 fäng - sel gå, lif - va - de af so - lens
 kyss. Maj - sol vän - ligt ler, vär - mer
 mer och mer jör - den, som var fru - sen nyss.

2.

Snart är jorden grön,
 blomstrande och skön,
 som en sirlig smyckad brud.
 Floras döttrar små
 uppå ängen stå
 i sin hvita uskuldsökrud.

3.

Och kring berg och dal
 fåglar tusental
 med små späda tungors ljud,
 nu sin morgonsång
 sjunga på en gång,
 lofvande alt väsens Gud.

Ewa K.

Nº 6. Drengen paa Heden. (138.)

Meget hurtigt.

P. Chr. Kock.

1. Jeg er en fat-tig Hyr-dedreng, maa tid-lig op og
sent i Seng; fra Vaar til sil-dig Ef-ter-aar jeg
vog-ter Kræ og Faar. Om Vin-tren læ-ser
jeg i Bog i Sko-len i en Krog; men
snart jeg skal for Præsten staa, hvor-dan vil det mig
gaa? La la la la la la la la la
la la la la la la la la la la la la la la

2. Sidst' Dag han vandred her forbi,
 han fulgte netop denne Sti,
 jeg hilste ham, han mig igen,
 og smilte som en Ven,
 ja sagde mig saa mange Ting,
 mens Haanden gjorde Sving.
 Dog hvad han talte, var vel Tysk,
 og jeg kun kunde Jydsk.
 La la la la.

3. Min stakkels Moder har mig sagt,
 ja tit nok mig paa Hjertet lagt,
 vi elske skulde højt vort Sprog,
 hvad Ende det end tog.
 Derfor hun læser tit med mig,
 og om den sidste Krig
 fortæller hun med Taareblik,
 hvad Ende Sagen fik.
 La la la la.

4. Og saadant er min Moders Værk;
 saa snart jeg bliver stor og stærk,
 jeg ile skal til fjerne Kyst,
 de Danskes Hjem og Lyst.
 Da sværger jeg til Dannebrog,
 det Flag, jeg saa som Pog,
 det Flag, hvorunder Fader faldt
 i Slaget, da det gjaldt.
 La la la la.

P. Chr. Kock.

10 N° 7. Farvel, du Hus, hvor min Fader bor. (137.)
(Af „Slægtingerne.“)

Ikke for hurtigt.

Henriette Nissen.

1. Far - vel, du Hus, hvor min Fa - der bor, hvor
først jeg sku-ed den ly - se Jord. Far - vel, Foræl - dre, I
kæ - re to, som var min Barn - dom saa
huld og tro, saa huld og tro, saa huld og tro.

2. Som Jens han siger, jeg siger og:
Farvel, Forældre, som os opdrog,
og at vi ende vort unge Liv
saa ynk'lig her, det os tilgiv,
|: det os tilgiv! :|
3. Farvel, I Bakker! Farvel, du Strand!
Jeg ridset har i det hvide Sand,
Farvel til Verden! Farvel nu hver,
som var Jens Ott'sen og Ellen kær,
|: os bægge kær. :|
4. Som Jens han siger, jeg siger med:
Farvel til Verden og saa af Sted;
den Sti, han vælger, jeg vandrer glad,
hvad Vej han tager, vi følges ad.
|: Vi følges ad. :|

Nº 8. Fäderneslandet. (94.)

J. E. Nordblom.

Kraftigt, ikke for langsomt. Fri - he - tens stamort på

1. Her - li - ga land.

jor - den

hell dig, du drottning i

Fri - he - tens stam-ort på jor - den

Nor - den!

fä - der - nes -

hell dig, du drott-ning i Nor - den! fä - der - ne -

land!

fä - der - nes - land!

fä - der - nes - land!

2. Hjärtat i brand
flammar för fädernedygder.
Hell dina fridsälla bygder!
fädernesland!

3. Fast är ditt band
knutat bland urgamla fjällar.
Hell dina dalar och hållar!
fädernesland.

4. Skön är din strand.
Hell dina nätt, dina plogar,
hell dina fält, dina skogar!
fädernesland.

Nº 9. Ung Sverker och prinsessan. (150.)

Ikke for hurtigt.

Vilh. Sefve.

1. Prin - ses - san hun sit - ter i gyl - le - ne slot; -

rit *a tempo*

Stjer-nor-na de le - Ung Sver-ker doch fått sig en

ri - ka-re lott; han spe - lar så ljuf-ligt för al - la.

2. Prinsessan hon mände till fönstret framgå,
- Stjernorna de le -
den spelman hon lyster att höra uppå;
han spelar så ljufligt i qvällen.
3. „Du fattige spelman kom hit upp till mig,
- Stjernorna de le -
så vill jag dig spira och guldkrona ge;
för mig skal du spela i qvällen!“
4. „Behåll du din spira och guldkrona grann,
- Stjernorna de le -
ty aldrig din fange jag blifver, försann;
mig lyster att spela för alla.
5. Prinsessan sprang upp och sprang vakten forbi,
- Stjernorna de le -
„Ditt spel har mig frälset, se nu är jag fri
och följer dig glad genom verlden!“
6. Nu fatter ung Sverker prinsessan vid hand,
- Stjernorna de le -
så vandre de både kring riken och land
och spela så ljufligt för alla.

Nº 10. Det var en Lørdag Aften. (36.)

13

Lidt langsomt.

Dansk Folkemelodi.

1. Det var en Lørdag Aften, jeg sad og ventede
2. Jeg lagde mig paa Sen-gen og græd saa bit-ter -
dig; du lo - ved mig at kom - me vist, men
lig, og hver en Gang at Dø - ren gik, jeg
kom dog ej til mig - du lo - ved mig at
troe - de, det var dig - og hver en Gang at
kom - me vist, men kom dog ej til mig.
Dø - ren gik, jeg troe - de, det var dig.

3.

Jeg stod op Søndag Morgen
og flettede mit Haar;
saa gik jeg mig til Kirken hen
og om den Kirkegaard.

4.

Men du kom ej til Kirke
og ej i Kirken ind,
for du har faaet en anden kær
og slaget mig af Sind.

5.

Jeg gik mig hjem saa ene
henad den Kirkesti,
og hvert et Spor paa Vejen var,
der faldt min Taare i.

6.

De røde Baand er skønne,
som du en Gang mig gav,
dem bærer jeg ret aldrig mer,
jeg stunder til min Grav.

7.

Hvor kan man plukke Roser,
hvor ingen Roser gror;
hvor kan man finde Kærlighed,
hvor Kærlighed ej bor!

8.

Jeg vilde Roser plukke,
jeg plukker ingen fler;
jeg elsked dig saa inderlig,
jeg elsker aldrig mer.

Nº 11. Roselille. (42.)

Ikke for hurtigt.

Dansk Folkemelodi.

1. Ro - se - lil - le og hen - des Mo - der, de sad o - ver
 Bord, de tal - te saa mangt et — Skæm - tens
 Ord. Ha, ha, ha, saa, saa, saa, saa - ha, ha, ha, saa, saa, saa,
 saa, de tal - te saa mangt et Skæm - tens Ord.

2. „Før hvert Træ skal i Haven faa Blomster af Guld,
 før jeg skal vorde nogen Ungersvend huld.“
3. Hr. Peder stod paa Svalen og lytted' med List:
 „Den ler dog bedst, som ler til sidst.“
4. Og der de kom ned i Urtegaardens Læ,
 da hang der en Guldring paa hvert et Træ.
5. Roselille blev rød som et dryppende Blod,
 hun stirred i Græsset ned for sin Fod.
6. Da kyssed' Hr. Peder hendes Læber med Lyst:
 „Den ler dog bedst, som ler til sidst.“

Nº 12. Hjemve. (103.)

Temmelig langsomt.

J. C. Svendsen.

1. Un - der - li - ge Af - ten - luf - te!
 hvorhen vin-ke I min Hu? sva-le, mil-de Blomster-
 duf - te, sig, hvorhen I bøl - ger nu.
 Gaa I o - ver vi - den Strand til mit
 elsk - te, elsk-te Fø - de-land? vil I der med e - ders
 Bøl - ger tol - ke, hvad mit Hjer-te døl - ger?

2.

Matte Sol! bag Bjergets Stene
 luerød du synker ned,
 og nu sidder jeg alene
 her i dunkel Ensomhed.
 Hjemme var der intet Fjæld-
 ak, saa er jeg ude vel,
 skal i Nat ej barnlig blunde
 i min Herthas grønne Lunde.

3.

Tidlig misted jeg min Moder,
 ak, det gjorde mig saa ve!
 Danmark er min anden Moder,
 skal jeg mer min Moder se?
 Livet er kun svagt og kort,-
 Skæbnen vinker længer bort,
 skal jeg med den sidste Varme
 slutte mig i hendes Arme?

No 13. Den tapre Landsoldat. (106.)

Som en Marsch.

E. Horneman 1848.

1. Den Gang jeg drog af Sted, den Gang jeg drog af Sted, min
 Pi - ge vil - de med, ja, min Pi - ge vil - de med. Det
 kan du ej min Ven! jeg gaar i Kri-gen hen, og
 hvis jeg ik - ke fal - der, kommer jeg nok hjem i-gen. Ja
 var der in - gen Fa - re, saa blev jeg her hos dig, men
 al - le Danmarks Pi - ger de sto - le nu paa mig, og
 der - for vil jeg slaas, som tap - per Land-sol -
 dat. Hur - ra, hur-ra, hur - ra!

2. |: Min Fader og min Mo'r, :|
 de sagde disse Ord,
 ja, de sagde disse Ord:
 Naar dem vi stole paa,
 i Krigen monne gaa,
 hvem skal saa pløje Markerne, og hvem skal Græsset slaa.
 Ja, det er netop derfor, vi alle maa af Sted,
 for ellers kommer Tysken og hjælper os dermed.
 Og derfor o. s. v.
3. |: Om Dannebrog jeg ved :|
 det faldt fra Himlen ned,
 ja, det faldt fra Himlen ned,
 det flagrer i vor Havn
 og fra Soldatens Favn,
 og ingen anden Fane har som den sit eget Navn.
 Og den har Tysken haanet og traadt den under Fod;
 nej, dertil er vor Fane for gammel og for god.
 Og derfor o. s. v.
4. |: Vi byde Fjenden Trods :|
 naar Kongen er med os,
 ja, naar Kongen er med os;
 med draget Sværd han staar,
 han snakker ej, men slaar,
 saa dansk som han var ingen Konge her i mange Aar.
 De lade som de tro, at han inte mer er fri,
 og selv vil de dog ha'e ham i det tyske Slaveri.
 Se derfor o. s. v.
5. |: For Pigen og vort Land :|
 vi kæmpe alle Mand,
 ja, vi kæmpe alle Mand.
 Og ve det usle Drog,
 der elsker ej sit Sprog
 og ej vil ofre Liv og Blod for gamle Dannebrog;
 men kommer jeg ej hjem til min gamle Fa'r og Mo'r,
 Kong Frederik vil trøste dem med disse hersens Ord:
 Sit Løfte har han holdt, den tapre Landsoldat!
 Hurra, hurra, hurra!

P. Faber.

N.F. 3526

Nº 14. Danmark. (107.)

(2^{den} St. er Melodien: „Danmark, dejligst Vang og Vænge.“)

Langsomt.

Lud. M. Lindeman.

1. Er jeg lav, og er jeg lil - le, mi - ne Bæk-ker
smaa, me-dens Klip-per stan-de stil - le, kap - pes
til en Aa! Høj - e - re end Skytter strække
sti - ge kan den sva - ge Lær-ke! Dy - be - re end
Kæm-pen hug-ge, kan og Bar-net duk - ke.

2. Danmark, dejligst Vang og Vænge,
lukt med Bølgen blaa,
kaldtes jeg af voksne Drenge
og af Piger smaa,
under Nyn i grønne Skove
under Kvad paa blanken Vove,
om min Dannebod, hin fejre:
Kongens Viv i Lejre.

Grundtvig.

N.F. 3526

Nº 15. De nye Krigsartikler. (109.)

19

Som en Marsch.

Jørgen Malling.

1. Hvo som har Lyst at væ-re med for Dan-nemarks
 Æ - re at stri - de med Bøs - sen i Haand el - ler
 Aandens Sværd, ham ly - ster det vel at vi - de,
 hvad der er Lov for dan - ske Mænd, hvad der er
 Lov, hvad der er Lov for dan-ske Mænd.

2. Skulder mod Skulder og Haand i Haand
 og Ansigtet mod sin Fjende!
 Kun aaben Fejde og ærlig Kamp
 de nordiske Stridsmænd kende.
 Det er en Lov for danske Mænd.

3. Aaben Fejde og ærlig Kamp
 mod alle, som Ufred volde,
 og mod den fremmede Aand, der bor
 i Huset hos Dannemænd bolde. -
 Det er en Lov for danske Mænd.

4. Kærlighed til vort Fædreland
 og alle de store Minder
 er det, som til Lydighed tvinger os,
 og fast os til Favnen binder.
 Det er en Lov for danske Mænd.

Nº 16. Duftende Enge.

Som en Marsch.

C. J. Hansen.

1. Duf - ten - de En - ge og korn - ri - ge Van - ge,

søl - ver - blaa Vo - ver om skov - krans - te Kyst,

gyn - gen - de Snæk - ker og jub - len - de San - ge,

det er vort Fæ - dre - lands Væl - de og Lyst,

det er vort Fæ - dre - lands Væl - de og Lyst.

2. Tidt pløjer Dansken de fjerneste Bølger,
stundom han færdes i fremmede Land;
stedse dog Mindet om Danmark ham følger,
tryller ham sødt til dets elskede Strand.

3. Her var det, Kæmper paa Vang og i Lunde
værned om Uskyld og knusende Vold;
knejsende Høje, hvor Fædrene blunde,
vidne om Kraftens og Frihedens Old.

Højt have Konger ved store Bedrifter,
Helte ved kæk og berømmelig Færd,
Skjalde ved Sange og vise ved Skrifter
hævdet vort Danriges ældgamle Værd.

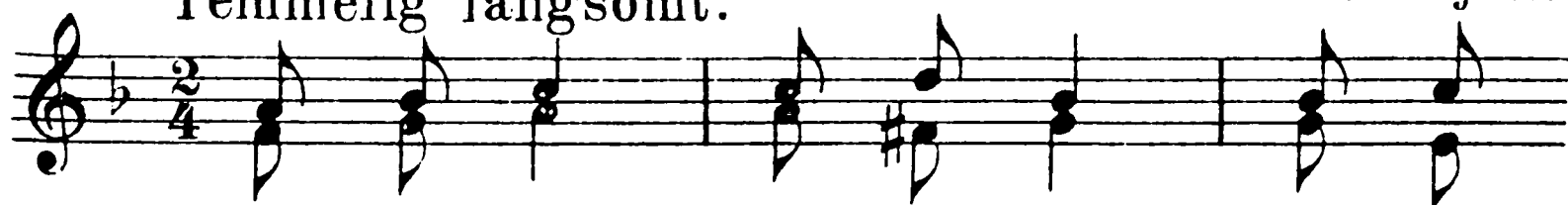
Retfærd og Frihed vort Løsen skal være,
dem ikkun hylder den nordiske Mand.
Fred om vor Hytte og Skjold om vor Ære!
Himlen velsigne vor Drot og vort Land.

Jetzmark.

Nº 17. Klokkeklang, Fuglesang. (128.)

Temmelig langsomt.

V. Schjøtt.

1. Klok - ke - klang, Fug - le - sang klin - ge
2. Bøn og Sang man - gen Gang var den

højt, hver paa sin Vis; Barn, syng du
al - ler - bed - ste Vej til din Gud

og - saa nu højt din kæ - re Ska - bers Pris.
og hans Bud: „Kom - mer smaa, oh kom til mig!“

3.

Har du kær
Gud, da lær
tidlig synge allen Stund,
at du ved,
han ej ked
bli'er af Bøn fra Barnemund.

4.

Tidlig lært
Sang, ej svært
falder den i Alderdom,
og i Nød
som i Død
er du trøstig glad og from.

N° 18. Friheden.

(„Muser har Glæden, Druen kær.“)

H. E. Krøyer.

Temmelig hurtigt.

1. Fri - hed, du Nor-dens kæk-ke Mø, ba - det i
 Blod kun, ej i Taa-rer, født paaden grøn-ne
 gyn-gen-de Sø og med Malm i de svulmen-de
 Aa - rer; sol-brun om Kin-den, sol-brun om Kin-den,
 vild som en Bjørn og let som Hin - den,
 sad du ved Strand med Muslingkrans og sang Tak-ten til
 Svær - de - nes Dans og lod Lok - ker-ne flag-re for
 Vin - den, og lod Lok-ker-ne flag-re for Vin - den.

2. Munkene traadte Kirkesti,
snart kunde Kæmpen Korset finde;
da var din Enevælde forbi,
du blev buret i Klosteret inde.
Brynjen du sprængte,
Sløret du tog og Spydet slængte,
flittig du bad din Rosenkrans,
og dit Øje fik mildere Glans;
men paa henfarne Tider du tænkte.
3. Tugtet og tæmmet fløj du ud;
det var et Skær af Fremtids Morgen!
Borgherren tog dig til sin Brud,
du blev Frue, men Frue paa Borgen.
Forrest af alle
red du i Skovens lyse Sale
jog med din Falk ved det blaanende Hav;
men en Hyttedør var dig for lav,
og en Borgermands Trapper for smalle.
4. Vingede Frihed! lange Aar
pynted man dig med Fløj! og Flitter;
Terne du var i Kongens Gaard,
men en Fange bag gyldene Gitter.
Lønlig og stille
sneg du dig til de unges Gilde,
nynned ved Strand din Barndoms Sang;
da sprang Kongsporten op, saa det klang
gennem Krigslarmens Donninger vilde.
5. Genfødte Frihed! du som nys
vaagned ved Danmarks Moderhjerte
vakes som Rosen ved Vaarsolens Kys,
kom og del hendes Fryd, hendes Smerte!
Styrk hende atter,
tag hendes Aag, naar Byrden matter!
Læg dine unge Skuldre til,
da forynges og sejre hun vil
hun og du, hendes genfundne Datter.

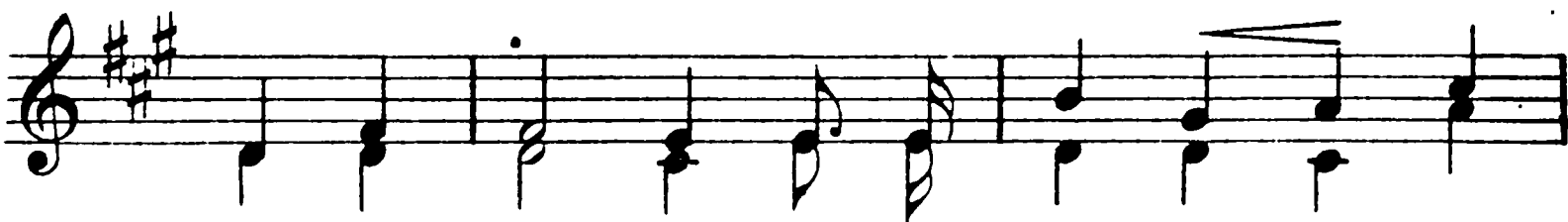
N° 19. Høje Nord.

Risoluto.

J. Glæser.

1. Høj - e Nord, Fri-heds Hjem! Ej for Mør - ket

til at tru - e, men for So - len til at

lu - e og for Liv til at gaa frem. Lad det

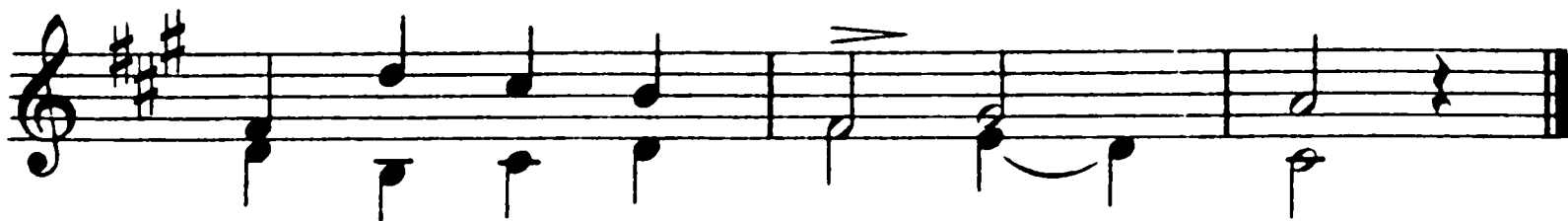

bry - de, lad det gæ - re! Stem ej Strøm-men,

taal dens Brag

taal dens Brag! (Den skal bæ - re) Den skal bæ - re

Grø - de til en Som - mer - dag.

2.

Høje Nord, Sangens Bo!
 -ikke den, der dvalebinder -
 den, der tænder Glød paa Kinder,
 først gør fri og saa gør fro!
 Kald dit Kor fra Skovens Sale!
 Lær i Sky det Vinger slaa!
 Lær det dale
 dybest ned i Bondevraa!

3.

Høje Nord, Haabets Borg!
 Hvor det op i Muldet vælder,
 hvor utrættelig det melder
 Vaarfryd efter Vintersorg.
 Nyn det ind i Drenges kække,
 saa de le ad Jætters Larm!
 Lad det lægge
 Lys i Tanken, Staal i Arm.

4.

Høje Nord, Kæmpehal!
 Det er Tid, at Kraften kendes,
 det er Tid, at Sener spændes,
 Tid til Stigen eller Fald.
 Kald paa Heltene, der blunde!
 Saml i eet de skilte Raad
 og i Munde
 læg os Ordet, som en Daad.

C. Hostrup.

Nº20. De sønderjydske Piger.

Andantino.

N. P. Hillebrandt.

1. De vog dem, vi grov dem en Grav i vor

Ha - ve, lag-de dem ved Si - den af den

al - far Vej; al - le vo-re Blom-ster skal

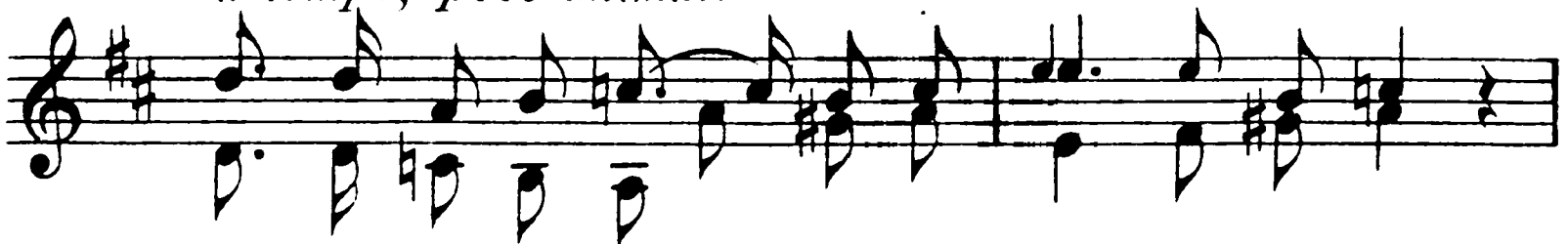

smyk - ke de - res Gra - ve; søn - der - jyd - ske

Pi - ger, I for - glem - me det ej! Hvem

a tempo, poco animato

gem - mer vi vel el - lers vo-re Kran - se til.

Sø - ster hvad er det du si - ger? Lad

Fjen-den plukke Blom-ster der u - de, hvor han vil.

Næl - der hos de søn - der - jyd - ske Pi - ger.

2. De ligger og lytter i Jorden dernede,
lytter til hvert Fodtrin paa den alfar Vej,
lytter om paa Landsmaal en Læbe vil bede;
sønderjydske Piger, I forglemme dem ej!
Og skulle vi vel have saa glemsomt et Sind;
Søster, hvad er det du siger?
De døde har vi tegnet os i Hjerterne ind;
de bor hos de sønderjydske Piger.

3. Men ak, de kan ængstes, thi Tiden den rinder,
jævnende som Støvet langs den alfar Vej,
Fjenden vil sig fæte de blegnende Kvinder;
sønderjydske Piger, I forglemme Jer ej!
Nej heller vi os vier til den døde Soldat,
Søster, hør efter, hvad vi siger!
Lad Tøjterne ved Elben være Tysken parat:
Enker er de sønderjydske Piger.

Holger Drachmann.

N° 21. Ludvig Holberg.

Andante.

N. W. Gade.

1. Før var der knap skre-ven paa Dansk en Bog, som

ret kun - de Hjer - ter - ne hu - e, kun

E - ven - tyr brug-bart i Kak - ke-lovnskrog, kun

Vi - se til Spin - der - skens Stu - e.

2. Hver Mand, som med Kløgt gik i Lærdom til Bund,
 Latin paa Papiret kun malte
 med Fruerne Fransk og Tysk med sin Hund,
 og Dansk med sin Tjener han talte.

3. Og Holberg sin mandige Røst oplod
 om Daarernes Lader og Fagter,
 saa levende som de gik og stod,
 med Ansigt, med Tale og Dragter.

4. Vel føres fra fremmede Lande herhid
 ret meget, hvorved vi oplives,
 men Latter, saa sund som ved Holbergs Vid,
 kan ikke med Posten forskrives.

5. Og Tanken fløj nu fra sit taagede Skjul,
 behøved om Ord ej at lede,
 ret som naar til Sang opvaagner en Fugl,
 naar Morgensol hilser dens Rede.

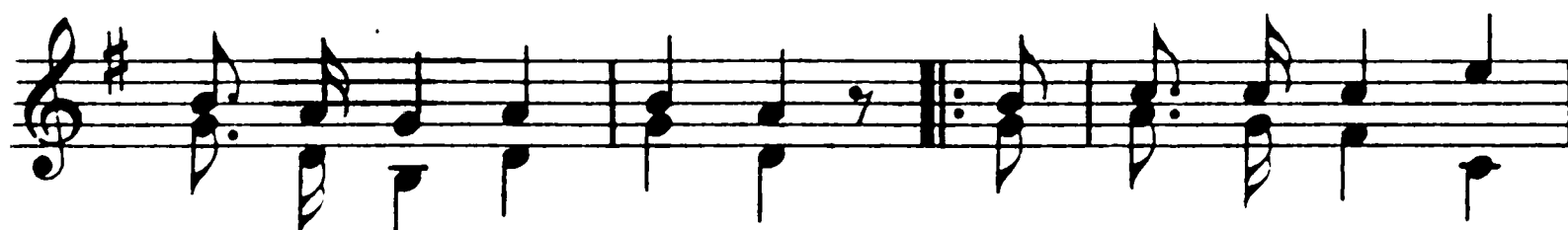
No 22. Sang i det grønne. (121.)

Lidt hurtigt.

Andersen.

1. Vel - kom - men i den grøn - ne Lund, hvor

Fug - le - ne de sjun - ge. Det hø - res skal: den

dan - ske Mand til Sang har og en Tun - ge.

2.

Vor Konge er vor fuldtro Ven,
som Guld hans Ord maa skattes;
„Kom hid, I gode Dannemænd,
og sig os, hvad I fattes.“

3.

Kan Munden vi faa ret paa Gang
til andet end at spise,
hvert andet Bårn i Dannevang
forstaar halvkvæden Vise.

4.

For, hvad vi fattes først og sidst
til Lykke ej saa ganske,
men lidt dog baade her og hist,
det er det ægte danske.

5.

Derom sang nys en lille Fugl
i Syd paa Skamlings-Banke,
og Synd det var at lægge Skjul
paa hele Folkets Tanke.

6.

Vi fører Løver i vort Skjold,
af Hjerter tæt omsatte,
dem førte vi fra Hedenold,
og ingen Abekatte.

7.

Hver Fugl maa sjunge med sit Næb,
og Livet, kan vi skønne,
var uden Sang kun Slid og Slæb,
velkommen i det grønne.

No 23. Lær mig. (141.)

Temmelig langsomt.

Carl Mortensen.

1. Lær mig, Nat - tens Stjer - ne, at ly - de

fast og ger - ne, ej at vi - ge fra den Vej,

Himlens Gud til-maal-te mig! Lær mig, Nattens Stjer-ne!

2.

Lær mig golde Hede
du brune Lærkerede,
nøjet med en fattig Høst
at huse Sangen ved mit Bryst!
Lær mig golde Hede!

3.

Havets Bølgehære,
lær mig mit Aag at bære,
og som I, naar Sol gaar ned,
at spejle lidt af Himlens Fred!
Lær mig Bølgehære!

4.

Lær mig grønne Lunde,
at skygge, om jeg kunde,
hver, som kommer mig forbi,
Ven og Fjende paa min Sti.
Lær mig, grønne Lunde

5.

Sol i Aftensvale,
lær mig den Kunst at dale,
kun mod Nattens Dyb at gaa
for nyfødt atter at opstaa!
Lær mig Sol at dale!

Nº 24. Altid frejdig. (142.)

Livligt.

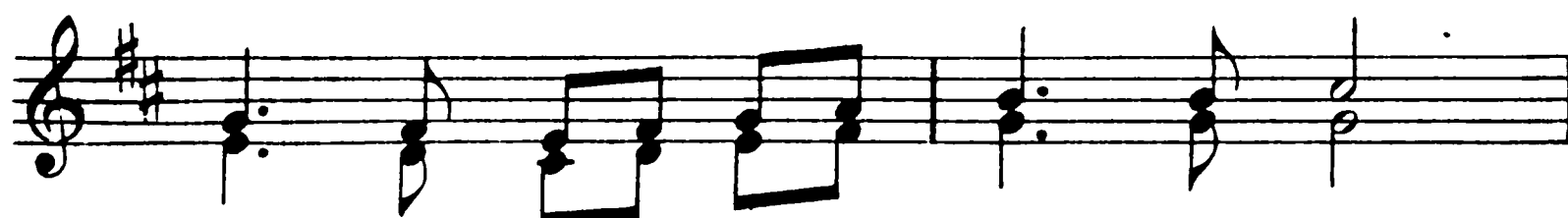
Carl Mortensen.

1. Al - tid frej - dig, naar du gaar

. Vej - e, Gud tør ken - de,

selv om du — til — Maa - let naar

først ved Ver - dens En - de.

2. Aldrig ræd for Mørkets Magt!
Stjernerne vil lyse!
Med et Fadervor i Pagt
skal du aldrig gyse.

3. Kæmp for alt, hvad du har kært,
dø, om saa det gælder:
Da er Livet ej saa svært.
Døden ikke heller!

Chr. Richardt.

N. F. 3526

Nº 25. Frejdigt Mod. (143.)

Frejdigt.

Carl Mortensen.

1. Løft dit Ho - ved, du ra - ske Gut!

om eet Haab el - ler to blev brudt,

blin - ker et nyt i dit Øj - e,

straks det faar Glans fra det høj - e.

2.

Løft dit Hoved og se dig om!
Noget er der, som raaber: Kom!
Noget med tusinde Tunger,
som om Frejdighed sjunger.

3.

Løft dit Hoved! thi i dig selv
blaaner ogsaa et udstrakt Hvælv,
hvor der med Harper klinger,
jubler, toner og svinger.

4.

Løft dit Hoved og sjung det ud!
aldrig kuer du Vaarens Skud;
hvor der er gærende Kræfter,
skyder det Aaret efter.

5.

Løft dit Hoved og tag din Daab
af det høje, straalende Haab,
som over Verden hvælver
og i hver Livsgnist skælver.

Nº 26. Fremad og hjemad. (144.)

33

Noget langsomt.

Carl Mortensen.

1. „Frem-ad!“ er Ver - dens vil - de Røst, med
2. „Frem-ad til Æ - re!“ er Ver - dens Raab, mens

Damp og med Vind til Vin - ge.
Bøl - gen med Stor - men bru - ser.

„Hjem ad!“ er Hjer - tets mil - de Trøst, den
Hjem - me at væ - re er Hjer - tets Haab, som

hvi - sker saa varmt her - in - de.
Sjæ - len i - gen - nem su - ser.

3.

Hjemme at være paa kendte Strand,
hvor Savnet en Stund kan stilles;
hjemme at være i Livets Land
hvor aldrig mere vi skilles.

4.

Hjemme at være, hvor Sol og Sky
gaar ned bag de vante Tinder -
hjemme at være i Himmelby,
hvor Solen evindeligt skinner.

5.

Derfor skal Savnets tunge Tid,
som friste vi maa herved
smelte som Sne for Solen blid
ved Haabet om Gensynsglæden.

6.

Derfor kun fremad i Jesu Navn,
saa gaar det og hjemad tillige,
da er hver Glæde og hvert et Savn
et Trin paa vor Himmelstige.

O. Arvesen.

No 27. De to Drosler. (146.)

Lidt hurtigt.

H. Tofte.

1. To Dros - ler sad paa Bø - ge - kvist, og
go - de Ven - ner var de vist; med
Sorg i Sind saa tavs de sad, for
ak, de skul - de skil - les ad.

2.

Saa sang de bægge to en Sang,
saa sørgelig i Skoven klang;
de bægge sang: i fremmed Bo
mit Hjerte aldrig finder Ro.

3.

Den ene sang: min Hjertenskær,
nu ses vi aldrig, aldrig mer;
den anden sang: min Hjertensven,
vi ses vistnok engang igen.

4.

Een fløj mod Øst og een mod Vest,
nu har til Brud den Sorgen fæst!
een fløj mod Vest og een mod Øst:
Farvel, Farvel! foruden Trøst.

5.

Ad Aare de paa samme Gren
hinanden fandt foruden Men;
han sang: Hurra! min elskte Ven!
saa saas vi dog engang igen.

6.

Og nu ej mer de skiltes ad,
men fulgte med hinanden glad;
de bygged sig en Rede tæt,
hvor nu de leve nok saa net.

7.

Naar fra en Ven du skilles maa,
da bed til Gud, det dig maa gaa,
som det med disse Drosler gik,
for de tilsidst hinanden fik.

No 28. Gammel Kærlighed. (147.)

35

I. P. E. Hartmann.

Noget hurtigt.

1. Nu skal det aa-ben - ba - res, at gammel Kær-lig-

2. End le - ver Kær-lig - he - den, som al-drig skal for-

hed i hver en Skærsild kla - res og er for

gaa, men kla - re sig her - ne - den til Li - vet

Rust i Fred; for le - ven - de og dø - de kan

at for - staa, til klartham at be - gri - be, der

Dæners Hjerter blø-de, men is - ne kan de ej.

e - vig er i Li - ve, som Kær-lig-he - den selv!

3. Saa er da ikke brustet
„Fuldkommenhedens Baand“
vor Kæde er ej rustet,
den bryder ingen Haand,
men af hvert Led udspringer
en Blomst med Fuglevinger
til Gyldenaarets Krans!

4. Ja, Kæden af Kærminder
man sagtens prise tør:
jo stærkere den binder,
des friere den gør,
jo længer den mon vare,
des mindre staar den Fare,
des gyldnere den bli'er!

5. Man længe nok maa sige,
at Kærlighed er blind,
den bli'er dog Lysets Rige,
hvor ret den strømmer ind,
og den har aldrig levet,
som klog paa det er blevet,
han først ej havde kær!

6. Fra Arilds Tid herinde
vi elsked „Liv og Fred“
og hos vor Dannekvinde
vi elsked Kærlighed,
saa er den Livets Gaade,
den sikkert bedst vil raade
fuldvoksne Dannemænd!

No 29. Gaasepigen. (148.)

Ikke for hurtigt.

1. Hver Morgen gæk-ke mi - ne Gæs; gæk, gæk, gæk, gæk,
gæk, gæk, gæk, saa fø - rer jeg dem ud paa Græs,
gæk, gæk, gæk, gæk, gæk, og der jeg syn - ger
Da - gen lang, gæk, gæk, gæk, gæk, gæk, gæk, gæk og
Gæs - se - ne for - staa min Sang, gæk, gæk, gæk, gæk, gæk.

2. Ved Middag gaa vi til vor Dam,
og Gasen traver foran stram,
der dukker hver sin fede Krop
med Ho'det ned og Gumpen op.

3. Om Aftenen jeg hjemad gaar,
og Gaasen træt med Vingen slaar,
saa sover jeg saa sødt paa Straa,
saa fattig Gertruds Dage gaa.

No 30. Frithjofs farväl. (149.)

37

B. Crusell.

Langsamt.

1. Hejmskring-las pan-na, du hö - ga nord! jag
 2. Far väl, du hö - ga Val - hal - la - stol, du
 får ej stan-na up - på din jord. Från dig att
 nat-tens ö - ga, mid - som-mar - sol; du kla - ra
 stam-ma jag yfs med skäl. Nu hjel - te -
 him-mel lik hjel - tens själ, du stjer - ne -
 am - ma, far - väl, far - väl, far - väl, far - väl!
 hvim-mel, far - väl, far - väl, far - väl, far - väl!

3. Farväl, I fjällar,
 der äran bor:
 I runohällar
 för väldig Thor
 I blåa sjöar,
 jag känt så väl,
 I skär och öar,
 farväl, farväl!

4. Farväl, I högar
 vid bolja blå,
 dem linden snögar
 sitt blomduft på;
 men Saga dömmar
 med rättvis själ,
 hvad jorden gömmer
 farväl, farväl!

5. Farväl I hunder
 I gröna hus,
 jag lekt inunder
 vid bäckens sus.
 I barndomsvänner,
 som ment mig väl,
 jag än er känner
 farväl, farväl!

6. Min kärlek gäckad,
 min gärd är bränd,
 min ära fläckad'
 i landsflykt sänd!
 Fran jord vi vädje
 til hafvet väl,
 men lifvets glädje,
 farväl, farväl!

No 31. Stakkels lille Hare. (153.)

Ikke for hurtigt.

Carl Mortensen.

1. Stak-kels lil-le Ha-re! al-tid i Fa-re!

Al-tid maa du bru-ge di-ne Ø-ren, di-ne Ben.

Al-drig kan du hvi-le, al-tid maa du i-le

gen-nem Mark og Skov, o-ver Stok, o-ver Sten!

2. Alle dig hade!

alle vil dig skade!

Skytten med sin Bøsse, Hunden med sin Tand.

Alle store Fugle,

selv den grimme Ugle,

ængste dig og jage dig igennem Skov og Land.

3. Stakkels lille Hare!

altid i Fare!

Brug kun dine Øjne og dine rappe Ben!

Ingen skal dig fange,

vær kun ikke bange!

Brug kun dine Kræfter, og vær ikke sen.

Efter J. Larsens Læsebog..

N. F. 3526

No 32. Ræven har sin Hule. (154.)

Let.

Carl Mortensen.

1. Ræ - ven har sin Hu - le dybt i

Jor - dens Skød, Fug - len har sin

Re - de, sik - ker, lun og blød.

2. Sommerfugl har Vinger
funklende som Guld,
Blomst har Duft og Farve,
Skønhed underfuld.

3. Hvad har jeg i Eje?
Har den gode Gud
ogsaa til os Smaabørn
delt sin Rigdom ud.

4. Jeg har Fader, Moder,
Gud ske Lov for dem:
Dem, jeg skylder meget,
Føde, Klæder, Hjem.

5. Jeg har Liv og Sundhed,
Glæder uden Tal,
alt har Gud mig givet,
ham jeg takke skal.

Efter J. Larsens Læsebog.
N. F. 3526

No 33. Tabel-Rim.†) (155.)

Livligt.

Carl Mortensen.

1. Tre Gan-ge fem er fem - ten smaa Gri - se

om en So, fi - re Gan-ge ni er

seks og tre-di - ve smaa Pi - ger med rø - de Sko.

2. Fi - re Gan-ge seks er fi - re og ty - ve

smaa køn-ne hvi - de Lam, fi - re Gan-ge syv er

ot - te og ty - ve Æl - lin-ger i en Dam.

†) Skøndt alle Versene ere noget forskellige, ville de dog paa det nærmeste passe til en af ovenstaaende 3 Former.

4. Fi - re Gan-ge fem er ty - ve smaa Stri - ber

i en Kjo - le, fem Gan-ge fem er

fem og ty - ve smaa Dren - ge i en Sko - le.

3.

Otte Gange ti er firsindstyve
store, stærke Kanoner,
otte Gange fem er fyrretyve
Krigsskibe ved Trekroner.

5.

Otte Gange fire er to og tredive
Tænder i en Mund,
to Gange to er fire
små Køben til en Hund.

6.

To Gange fire er otte
Heste for min Karet,
fire Gange otte er to og tredive
Bjælder, naar det har snet.

7.

Tre Gange syv er een og tyve
Lys paa mit Juletræ,
fire Gange to er otte,
Smaabørn paa Bedstefars Knæ.

8.

Syv Gange to er fjorten
Spurve i Træets Top,
syv Gange fem er fem og tredive
Dragoner i Galop.

9.

To Gange ni er atten
Trompetere til Hest;
de blæse en morsom Vise
for den, der regner bedst.

Frit efter Wergeland.

Nº 34. Barndomshjemmet. (156.)

Ikke for hurtigt.

Carl Mortensen.

1. Jeg el - sker end - nu den - ne
fat - ti - ge Røn - ne, et kær - ligt Hjem den min
Barn-dom bød! der lær - te jeg, fra jeg be -
gynd - te at skøn - ne, at Nøj - som - hed .
kryd - rer det fat - ti - ge Brød.

2.

Der steg den første Bøn mig fra Læben,
der lagdes de første Kærlighedsfrø,
der saa jeg min Moders flittige Stræben,
der saa jeg til sidst hende blegne og dø.

3.

Jeg elsker dens Tag med Mosset det grønne,
dens klinede Vægge, dens Vinduer smaa,
jeg elsker den gamle, vaklende Rønne;
men det kan I andre vel næppe forstaa.

Zakarias Nielsen.

No 35. Aftensang. (168.)

Langsomt.

H. Rung.

1. Ly - set sluk - kes, alt er stil - le,
hør i Naa - de, Gud, den lil - le!
Tak for Da - gen, Tak for Li - vet,
Tak for alt, hvad du har gi - vet!

2.

Tak paa Faders, Moders Vegne,
ogsaa Tak paa mine egne!
Vogt os kærlig fra det høje,
naar vi nu har lukt vort Øje!

3.

Giv os Styrke mens vi blunde,
at mod Dag vi vaagne sunde!
Gør saa vore Sorger færre;
tilgiv os! „God Nat“, Vorherre!

Nº 36. Mads Doss aa Mett Kølvro. (157.)

Jydsk Folkemelodi.

Optegnet af S. A. E. Hagen.

Hurtigt og spøgefuldt.

1. Mads Doss han war en kón Kol-tringsknæjt, han

gek med Foe-ren i Hi - en, i - mell saa slog han

Lyng te en Bejt, i - mell saa band han aaw

Vi - en en Lim te hans Mower, aa saa

saang han i - mell, di hoer ed saa vit, nær han

tow te aa hwell: La la la luh, la la la lih,

kom! saa skal a bih! ————— La la la luh,

la la la lih, kom! saa skal a bih!

2.

Mett Kølvro war en kon Stonthostøs
 gek aasse med Foeren i Hien,
 aa somti hun swedt, og somti hun frøs:
 den Drywen slett ett hun ku li en.
 Hun snøwsed imell, faa hin Dawen wa laang,
 ivessomda tahr hun sin Klukker, aa saang.
 La la la luh o.s.v.

3.

Aa somti de mødtes saa his aa saa hæhr,
 od Mælmad, aa spraakked'saa knøwt da,
 aa let om let fek di hwerranner saa kjæhr:
 jen kam, næ den aahn ga en Hwøwt da.
 Aa næ di had edt, gek de hwæ te si Hjaer,
 aa saang, saa de gjall owwe Mosser aa Kjaer,
 La la la luh o.s.v.

St. St. Blicher.

No 37. Midsommervise.

Ikke for hurtigt.

P. E. Lange-Müller.

1. Vi el-ske vort Land, naarden sig-ne-de Jul... tænder

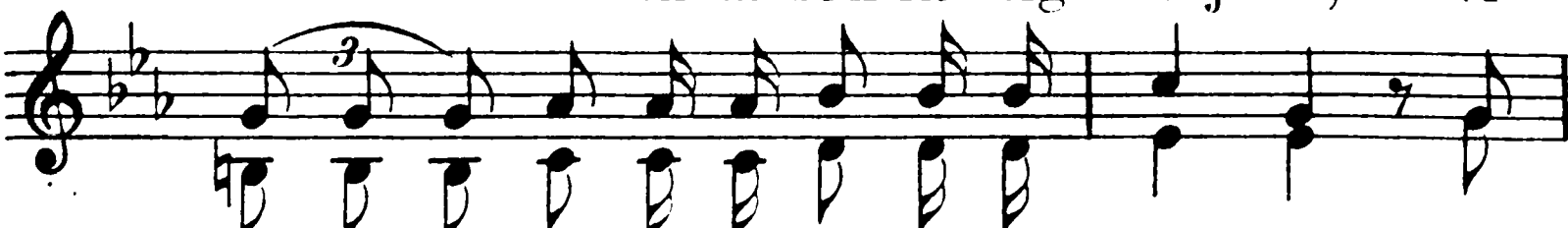
Stjer-nen i Træ-et med Glans i hvert Øj - e; naar om

Vaa-ren hver Fugl o-ver Mark, un-der Strand la-der

Stem-men til hil-sen-de Tril-ler sig bøj - e; vi

syn-ge dens Lov o-ver Vej, o-ver Ga - de, vi
men den

kranse dit Navn, naar vor Høster i La - de, men den

skøn-ne-ste Krans blir dog din, San-te Hans! den er

bun - den af Som - me - rens Hjer - ter saa
var - me, saa gla - de; men den skøn - ne - ste
Krans blir dog din, San - te Hans! den er bun - den af
Som - me - rens Hjer - ter saa var - me, saa gla - de.

2. Vi elske vort Land, men ved Midsommer mest,
naar hver Sky over Marken Velsignelse sender,
naar af Blomster er flest, og naar Kvæget i Spand
giver rigeligst Gave til flittige Hænder,
naar ikke vi pløjer og harver og tromler,
naar Koen sin Middag i Kløveren gumler:
|: da gaar Ungdom til Dans paa dit Bud, Sante Hans!
ret som Føllet og Lammet, der frit over Engen sig tumler. :|
3. Vi elske vort Land, og med Sværdet i Haand
skal hver udenvælts Fjende beredte os kende,
men mod Ufredens Aand over Mark, under Strand
vil vi Baalet paa Fædrenes Gravhøje tænde.
Hver By har sin Heks og hvert Sogn sine Trolde,
dem vil vi fra Livet med Glædesblus holde,
|: vi vil Fred her til Lands, Sante Hans, Sante Hans!
den kan vindes, hvor Hjerterne aldrig blir tvivlende kolde. :|

Holger Drachmann.

TRESTEMMIGE SANGE.

(3 lige Stemmer.)

No 38. Agnete og Havmanden. (38.)

Ikke for hurtigt.

Dansk Folkemelodi.

1. Ag - ne - te hun stan-der paa Høj - e - lofts - bro; straks

kom der en Havmand, ham gav hun sin Tro. Haa, haa,

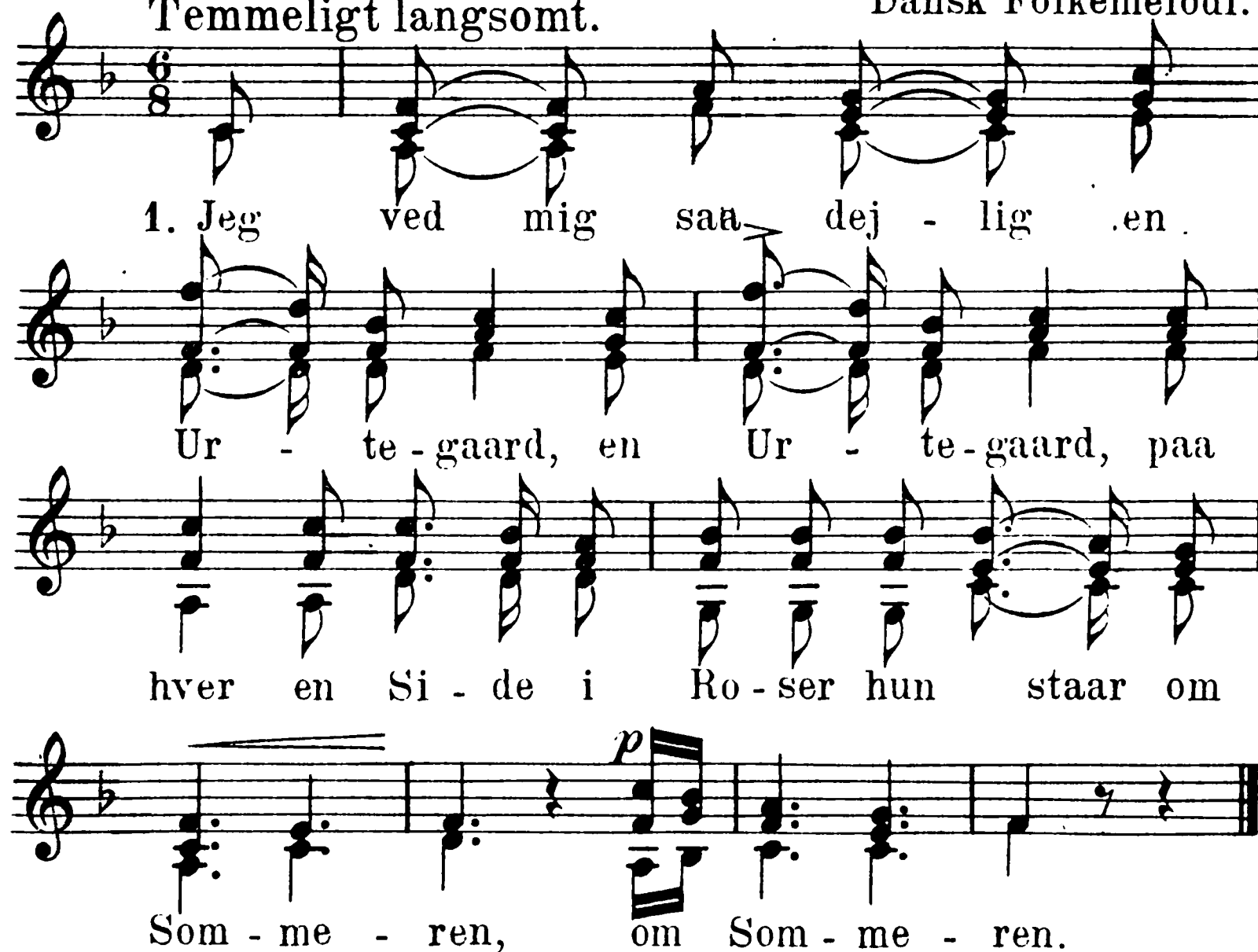
haa! straks kom der en Havmand, ham gav hun sin Tro.

2. Han stopped hendes Øre, han stopped hendes Mund,
saa førte han hende paa Havsens Bund.
3. Agnete hun sad ved Vuggen og sang,
hun hørte fra Landsbyen Kirkeklokkens Klang.
4. Agnete hun ganger for Havmand at staa.
„Og maa jeg mig udi Kirke gaa?“
5. Han stopped hendes Øre, han stopped hendes Mund,
saa førte han hende fra Havsens Bund.
6. Agnete tren i Kirken, bagefter Havmand kom,
og alle de smaa Billeder vendte sig om.
7. „Agnete, du beder saa langsomt din Bøn;
nu længes de smaa og din nyfødte Søn.
8. Oh, tænk paa de store, oh, tænk paa de smaa,
og tænk paa det mindste, som i Vuggen laa!“
9. „Lad længes, lad længes, hvo længes vil!
Jeg glemte dem alle, nu her jeg blive vil!“

Nº 39. Urtegaarden. (46.)

Temmeligt langsomt.

Dansk Folkemelodi.

1. Jeg ved mig saa dej - lig en
Ur - te - gaard, en Ur - te - gaard, paa
hver en Si - de i Ro - ser hun staar om
Som - me - ren, om Som - me - ren.

2. Hun er alt som det stolteste Kloster,
derinde vokser saa mange smaa Bloster.
3. Derinde vokser saa fager en Lind,
derinde spiller baade Hjort og Hind.
4. Derinde vokser en Rose saa rød,
derinde synger en Nattergal sød.
5. Der rinder ej Vand, men den klareste Vin;
i Aften gaar jeg til Kæresten min.
6. Den Vise, jeg her for eder kvæder,
er om den Jomfru, mit Hjerte glæder
om Sommeren.

Nº 40. Uffe hin spage. (48.)

(Mel: Af Festen i Valhal.)

F. L. Æ. Kunzen. 1797.

Livligt.

1. Kong Ver-mund den gam - le af Al - der - dom
blind; men klog paa de frem - far - ne Da -
ge, ved Ej - de - ren sad med Be - kym - ring i
Sind; han sør - ged for Uf - fe hin spa - ge.

2. Og Uffe han stod nu med Tyskere to
i Holmgang hvor Ejderen strømmer,
og Vermund den gamle han græd og han lo
som Barnet, der underfuldt drømmer!

3. Nu Tyskerne begge laa døde som Sild,
og Uffe stak Sværdet i Skede,
og Rygtet om Sejeren for som en Ild
fra Ejder til Nør over Hede.

4. Og Dannemark jubled fra Hav og til Hav,
saa Bladet sig underlig vender,
og Uffe til Tronen som Frode til Grav
hans Bondemænd bare paa Hænder.

Nº 41. Dronning Dagmars Komme. (50.)

51

Langsomt. (Af „Svanehammen.“)

H. Rung. 1841.

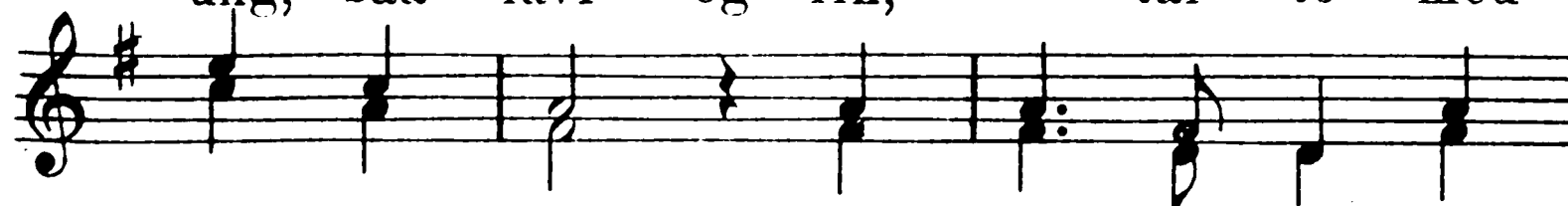
1. Fra fjer - ne Lan - de kom hun, Dron - ning

Dag - mar, Dronning Dag - mar; hun var saa

ung, saa favr og fin, tal - te med

hver Mand mildt, med Rid - der og med

Bon - de, med rin - ge - ste Gan - ger - pilt.

2. Saa vandt de op de Silkesejl
højt i den gyldne Raa,
saa fik de Bør saa blide
og lode til Danmark staa!

3. Og Kongen hende gik igen,
der hun i Land blev sat,
og Bonden stod paa Stranden
og viftede med sin Hat.

Fra fjerne Lande kom hun, Dronning Dagmar!

N. F. 3526

H. Hertz.

N° 42. Niels Ebbesen. (51.)

A. P. Berggreen. 1840.

Tømmeligt hurtigt.

1. Om Dan - ne-marks Kvi - de der lød en Sang, saa

sør - ge - lig; der var in - gen Kon - ning i

Dan - ne-vang, men Bor - ger-krig; Dan-sken var

fred - løs i Skov og paa He - de, Her - rer vi

hav - de af Him - me - lens Vre - de, for

Ty - sker - ne re - ves om Dan - mark.

2. Det voldte en Konning saa svigefuld
som Skum paa Vand;
det voldte to Grever af Jættekuld
i Holsterland;
mange om Skylden og flere om Skaden,
Fjenden paa Borgen og Falskhed paa Gaden,
da Tyskerne reves om Danmark.

3. Den kullede Greve drog op i Nør
i Herrefærd;
han rykkede frem, som han plejede før,
med Ild og Sværd;
Jyderne alle fra Randers til Ribe
danse han bød efter Holsternes Pibe
for Tyskerne reves om Danmark.

4. Niels Ebbesen for da i Harnisk brat
for Landefred;
han gæstede Greven en Foraarsnat,
og Sværdet bed;
fri vilde han enten dø eller leve;
Livet han tog af den kullede Greve,
da Tyskerne reves om Danmark.

5. Sig hævned de Holster ved Skanderborg,
der faldt vor Helt,
og sunget der blev om Jyllands Sorg
ved Sund og Bælt;
aldrig hans Minde dog lægges i Mulde;
han stod i Spidsen for Jyderne hulde,
da Tyskerne reves om Danmark.

N. F. S. Grundtvig.

No 43. Vort danske Hus. (71.)

(Mel: „En venlig Pige, et godt Glas Vin.“)

Livligt.

Folkemelodi. (Opr. fransk.)

1. Vi har et Hus paa Al - far - vej, kun
til vo - re Vil - kaar dog vist ej et

tar - ve - ligt og lil - le;
stør - re pas - se vil - de:

det vo - re Fæ - dres Daad har set, der

har vor Barn - dom grædt og let, der

er vor Mand - doms Ger - ning sket, der

vil vi Øj - et luk - ke.

2.

Hvert Foraar hænges Taget paa
 de ranke Bøgestammer,
 og Bolstre grønne, gule, blaa
 opredes i hvert Kammer;
 i Kældren klaprer Møllens Drev,
 i Stuen Bonden, flink og gæv,
 slaar Kornets tunge, gyldne Væv
 til Fuglesang fra Lofte.

3.

Vel bli'er vi aldrig Herremænd
 i Verdens store Rige,
 og vi vil gerne gaa i Spænd
 med Smaafolk vore lige;
 men vi vil ikke drikke dus,
 med den, der spytter i vort Krus,
 og Herrer i vort eget Hus
 vi først for alt vil være.

4.

Og derfor op, I Dannemænd,
 vor søndre Væg at bøde!
 med Ske i Haand og Sværd ved Lænd
 som een skal alle møde,
 og ingen blive ræd og træt,
 før vi har faaet Hytten tæt:
 saa kan vi sove trygt og let
 alt under Vaarens Pude!

C. Ploug.

No 44. Danmark, mit Fædreland. (76.)

Lidt livligt.

H. Rung. 1851.

1. I Danmark er jeg født, der har jeg hjem-me, der
2. Hvor re - der Somme - ren vel Blomster - sen - gen mer

har jeg Rod, der - fra min Ver - den gaar. Du
rigt end her, ned til den aab - ne Strand? Hvor

dan - ske Sprog, du er min Mo-ders Stem - me, saa
staar Fuld-maa-nen o - ver Klø-ver - en - gen saa

sødt vel - sig - net du mit Hjer - te naar. Du
dej - lig som i Bø-gens Fæ - dre - land? Du

dan - ske fri - ske Strand, hvor Old - tids Kæm - pe -
dan - ske, fri - ske Strand, hvor Dan - ne - bro - gen

gra - ve staa mel - lem Æb - le - gaard og Hum - le - ha -
vaj - er - Gud gav os den - Gud giv den bed - ste Sej -

ve, dig el - sker jeg, dig el - sker
er, dig el - sker jeg, dig el - sker

jeg! Dan-mark, mit Fæ - dre - land!
jeg! Dan-mark, mit Fæ - dre - land!

3. Engang du Herre var i hele Norden,
bød over England, nu du kaldes svag,
et lille Land, og dog saa vidt om Jorden
end høres Danskens Sang og Mejselslag.
Du danske, friske Strand, -
Plovjærnet Guld Korn finder, -
Gud giv dig Fremtid, som han gav dig Minder!
dig elsker jeg!
Danmark, mit Fædreland!

4. Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har Rod, hvorfra min Verden gaar,
hvor Sproget er min Moders bløde Stemme,
og som en sød Musik mit Hjerte naar;
du danske, friske Strand
med vilde Svaners Rede,
I grønne Øer, mit Hjertes Hjem hernede,
dig elsker jeg!
Danmark, mit Fædreland!

H. C. Andersen.

Nº 45. Fædrelandssang. (188.)

Af „Høstgildet“

Jævnt.

J. A. P. Schulz. 1790.

1. Frugt - ba - re Mar - ker og skov - gro' - de

Slet - ter, fisk - ri - ge Ha - ve om -

gi - ve vort Land! Bøl - gen be -

ri - ger, og A - ge - ren mæt - ter,

Gav - mild - hed ad - ler hver Al - der og

Stand. Æ - re sin Øv - rig - hed, el - ske sin

Li - ge, tro mod sit Land og sin
Kon - ge og Mø, saa tæn - ker
Dan - sken, og før han skal svi - ge,
før skal han dø, ja, før skal han dø!

2. Enige Brødre det ville vi være
bundne ved Slægtskabs og Broderskabs Baand.
Een er vor Konge og een er vor Ære,
derpaa vi give hinanden vor Haand.
Ære sin Øvrighed, elske sin Lige,
trofast mod Land og mod Konge og Mø,
saa tænker alle, og før vi skal svige,
før vi skal dø!

Th. Thaarup.

N. F. 3526

Nº 46. Fædrelandssang. (69.)

Mel.: „Vil du være stærk og fri.“

C. E. F. Weyse. 1814.

Ikke for langsomt.

1. Dan-ne-vang med grøn-ne Bred, ved den blan-ke

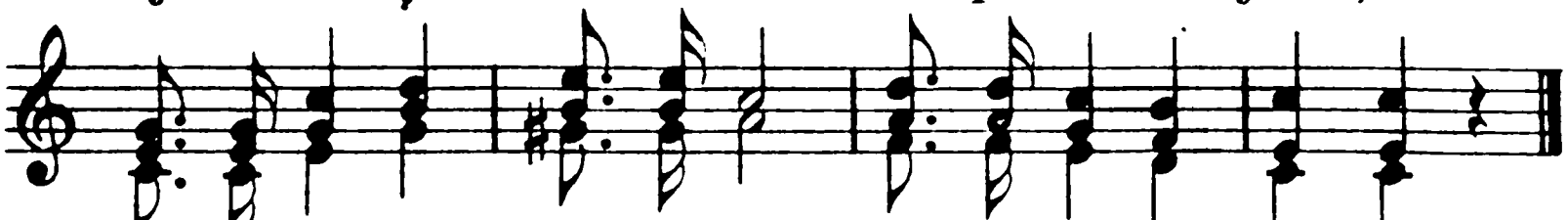
Vo - ve! I dit Skød er Kær - lig - hed,

Fred i di - ne Sko - ve. Fug-len syn - ger

højt i Sky o - ver Kæm - pe - høj - e;

men i Da-len smi-ler bly Vaar-vi-o-lens Øj - e.

2. Dannevang! din Blomsterarm
Fædrene omslynged;
kærlig gløder Sønnens Barm,
hvor hans Vugge gynged.
I de danske Fædres Spor,
under Egeskygger,
der, hvor Troskabsfuglen bor,
Enigheden bygger.

3. Hil dig Drot, og hil dig, Land
ved den blanke Vove!
Blomsterør! grønne Strand!
lyse Bøgeskove!
Her er Troskabsfuglen graa,
Fædres Høje grønne,
Vennen trofast, Himlen blaa,
Slettens Mør skønne.

4. Her er Sang og Harpeklang
 her er Fryd og Gammen,
 her vi slumre skal engang
 broderlig tilsammen.
 Her vi leve skal og dø
 som de Fædre gæve:
 Leve Kongen, Ven og Mø!
 gamle Danmark leve.

B. S. Ingemann.

Nº 47. Danmarks Pris. (192.)

Temmelig langsomt.

H. Rung.

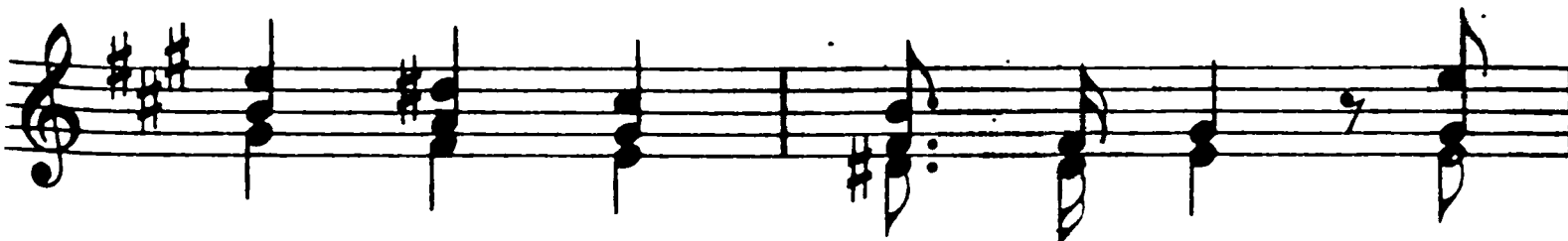
1. I Dan - mark er jeg født og

baa - ren, og der er al - le mi -

ne Klæ - der skaa - ren, og der har jeg

fun - det min Fæ - ste - mø, med

hen - de saa vil jeg le - ve og

dø; mens Lin - den mon lø - ves.

2. I Danmark løves Bøgeskoven
saa kønt som ellers ingensteds ved Voven,
derom synger mangen en lille Fugl,
mens Blomsten i Enge yndig er gul.
3. I Danmark blomstrer Dannekvinden
med Aftenrødens søde Smil paa Kinden,
og der har hun taget mig spæd i Favn
og lært mig med Kys mit Fædrelands Navn.
4. I Danmark lyder Hjertesproget,
og der er Sandhed ingen Mand for broget;
de to høre begge Vorherre til,
saa vel derfor han og Dannemark vil.
5. I Danmark blomstrer Kærligheden,
Guldæbler modnes der i Frodefreden,
og der skal man finde de vises Sten,
i Bølgerne blaa en Perle fuld ren;
mens Linden mon løves.

N. F. S. Grundtvig.

No 48. Danmark.

63

Tempo di marcia.

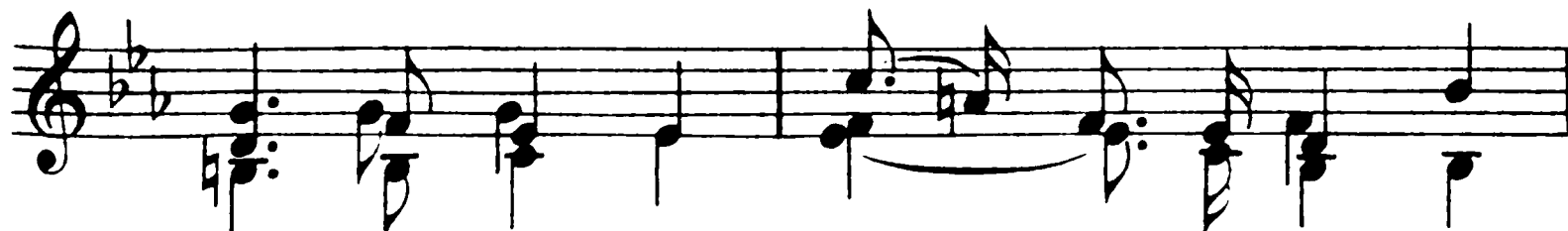
J. H. Nebelong.

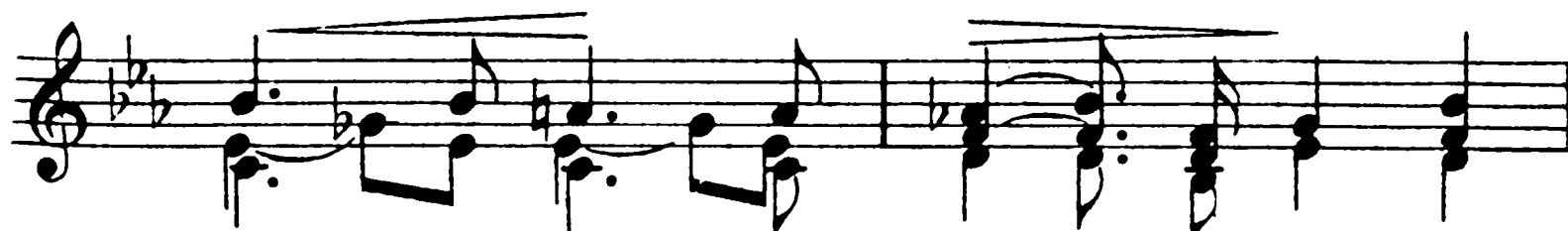
1. Som en Val - ky - ri - e du

staar med æ - delt Mod i Øj - e, med

Bø - ge - krans om aks - gult Haar, og

Bøl - gen om din Mi - die slaar sin

staal - blaa Pan - ser - trøj - e.

2. Et Slot du er, hvor Snillet bor,
et Sommerland i Norden,
et Tempel for det frie Ord,
en Lund, hvor Kundskabstræet gror
et Paradis paa Jorden.

Nº 49. Danmarks Haab. (80.)

Temmelig langsomt.

H. Nutzhorn.

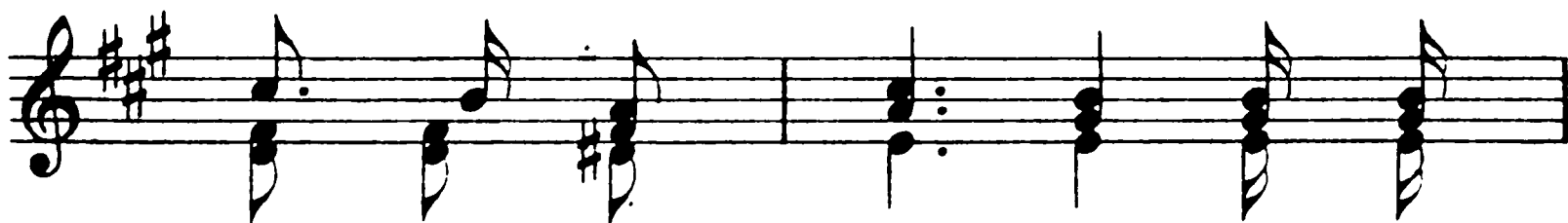
1. Fæ - dre - ne - land! ved den bøl - gen - de

Strand, i den maj - grøn - ne Lund ved det

dej - li - ge Sund af de syn - gen - de

Vo - ver om - skyl - let sid - der

bleg du i Sor - gen ind - hyl - let; dog for

dig er det bed - ste til - ba - ge; thi end

2.

Sort ser det ud,
 men almægtig er Gud;
 dine Fjender til Lands
 er og Fjenderne hans,
 de er Fjender af Sandhed og Retten,
 de er Fjender af Kærlighedsætten;
 de har alle det værste tilbage,
 thi end lever den gamle af Dage.

3.

Fædreneland!
 som paa Afgrundens Rand,
 midt i Bølgerne blaa
 skal du blomstrende staa
 med din Maj og med dine Kærminder,
 som en Mø med let rødmende Kinder;
 du endnu har det bedste tilbage
 det laa gemt hos den gamle af Dage.

Grundtvig.

N° 50. Jylland. (84.)

(Mel: „Hvor Bølgen larmer højt fra Sø.“)

R. Bay.

Ikke for hurtigt.

1. Der er et Land saa ko - ste - ligt alt

un - der Nor - re - li - de, kun

eet jeg ved, er Lan - det sligt paa

Ver - dens Ve - ster - si - de; det

sært i Nord er tun - get ud, og til en Tun - ge

fin af Gud det er vist og be - skaa - ret.

2.

De er slet ingen Abildgaard
 og ingen Blomsterhave;
 det lysner mest kun lidt i Vaar,
 og Buskene er lave,
 og Lyngen løber langs ad Land
 med Ormeflok og Flyvesand,
 og Bøgen staar i Stampe.

3.

Det er slet intet Fugleland
 til højt i Kor at sjunge;
 den Nattergal paa nøgne Sand
 slaar Trillerne saa tunge;
 og Lundene er kun saa faa,
 og Buskene er kun saa smaa,
 og Bøgen staar i Stampe.

4.

Dog pippe helt vemodelig
 de Hjejler smaa og spage,
 og klukkende opløfte sig
 de Agerhøns saa fage,
 ja stundom og en Urkok gol
 i Dagningen mod gylden Sol
 alt paa den brune Hede.

5.

Og naar da Lundenes Fuglekor
 har Sommeren udsjunget,
 naar Stormen over kolde Jord
 har Stemmen undertvunget,
 da toner end en liflig Klang,
 da klinger højt en Svanegsang
 alt over brune Hede.

Grundtvig.

Nº 51. Fra Kysten. (86.)

Kraftigt, ikke langsomt.

C. J. Hansen 1847.

2.

Over til Tyges Ø,
 Jomfruen, som i Sø
 bader sig blandt hvide Svaners Vrimmel;
 svandt hendes Glans end snart,
 saa funkler evig klart
 hendes Elskers Navn paa Nordens Himmel.

3.

Over til Skaanes Kyst,
 som hæver solbeyst
 op sig af de dybe, dunkle Strømme,
 ret som de svarte os:
 „Byder kun Mørket Trods!
 sent opfyldes eders lyse Drømme!”

4.

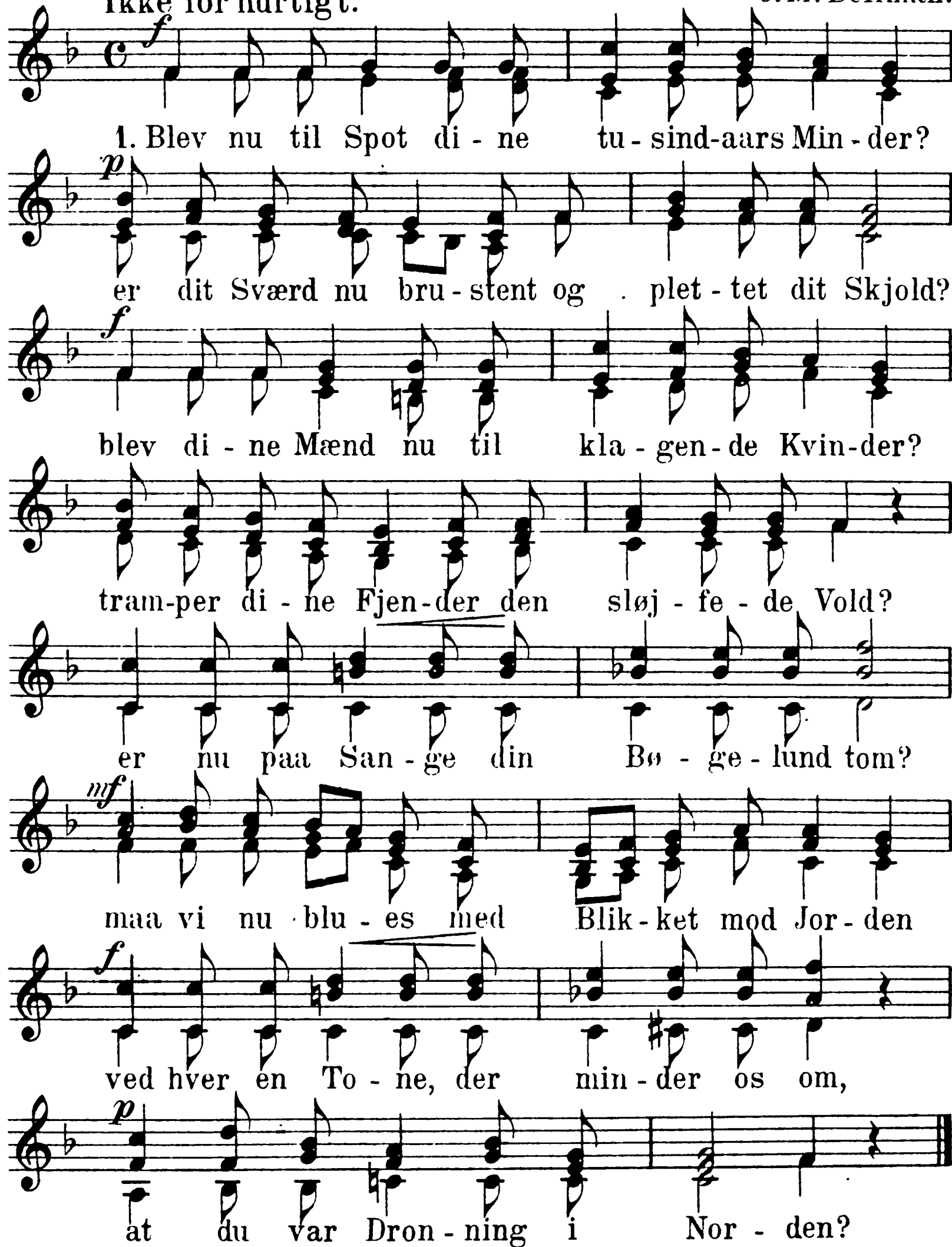
Der skal de hilse paa
 Brødre, som grant forstaa,
 hvad der faar vort Hjerte til at banke;
 bringe dem dette Bud:
 Her sprang med Skoven ud
 Nordens Foraar i de unges Tanke.

Ploug.

N° 52. Danmarks Nød. (88.)(Mel: Fredmans Epistel N° 77.)

C. M. Bellman.

Ikke for hurtigt.

1. Blev nu til Spot di - ne tu - sind-aars Min - der?

er dit Sværd nu bru - stent og . plet - tet dit Skjold?

blev di - ne Mænd nu til kla - gen - de Kvin - der?

tram - per di - ne Fjen - der den sløj - fe - de Vold?

er nu paa San - ge din Bø - ge - lund tom?

maa vi nu blu - es med Blik - ket mod Jor - den

ved hver en To - ne, der min - der os om,

at du var Dron - ning i Nor - den?

2. Svigtet af Venner og svigtet af Frænder,
hver en Stjerne skjult i den bælgmørke Nat,
Banneret baaret af famlende Hænder;
havde baade Himmel og Jord dig forladt?
Slangen, du forstrede selv ved din Barm,
frem af sin Hule sig snigende voved,
sløved dit Værge og lammed din Arm,
bøjed i Støvet dit Hoved.

3. Skibet er strandet; saa lad os da bjærge
rask gennem Brændingen alt, hvad vi kan:
Viljen, der mægter vor Frihed at værge,
Troskab indtil Døden mod Fædrenes Land,
levende Haab, der kan svinge vort Flag,
dødeligt Had, der kan hvæsse vor Klinge,
klippefast Tro paa den Fremtidens Dag,
der skal Genfødselen bringe.

4. Lad os da vente og ikke forsage
agte paa de varslende Tegn under Sky,
bære de tunge Forsmædelsens Dage,
atter skal i Danmark en Morgen dog gry!
Kommer da Luftningen frisk over Strand,
ruller da vældig den vækkende Torden,
da skal du atter, mit Fædreneland,
løfte dit Hoved fra Jorden.

5. Da skal du se dine Sønner staa rede,
og da skal den hvislende, giftige Snog,
som nu tør frækt sig i Solskinnet brede,
flygte for dit Blik til den mørkeste Krog.
Da skal det ældgamle Banner paa ny
vinke til Sejer de faa modde mange,
og da skal atter blandt Sværdenes Gny
runge de frejdige Sange.

E. Lembcke.

Nº 53. Modersmaalet. (97.)

H. Rung 1846.

Ikke for langsomt.

dolce

1. Mo - ders Navn er en him - melsk Lyd, saa

vi - de som Bøl - gen blaa - ner;

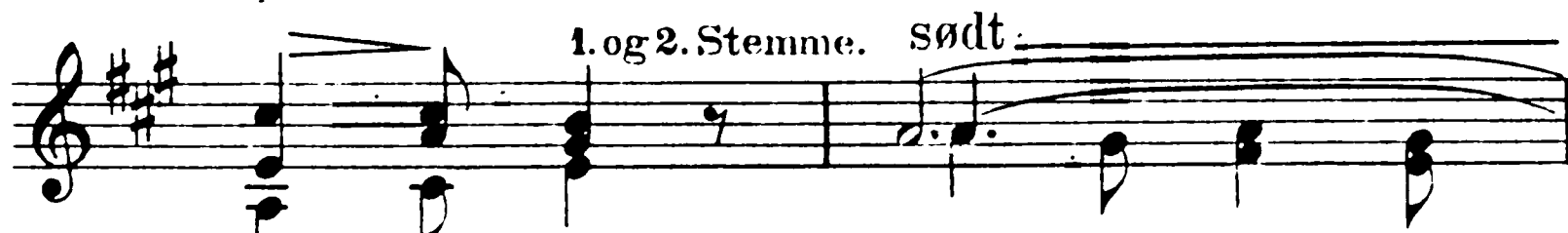
Mo - ders Røst er den spæ - des Fryd og

glæ - der, naar Is - sen graa - ner; sødt i

Lyst og sødt i Nød, sødt i Liv og

sødt i Død, sødt i Død og

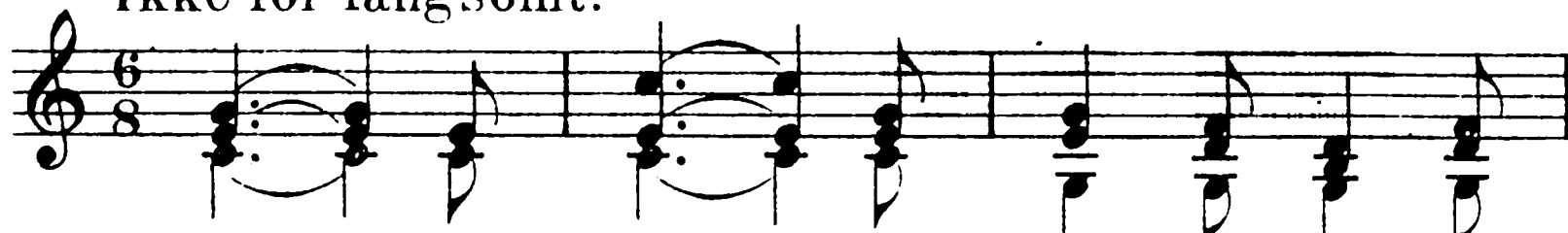
2. Moders Røst er den Vuggesang,
der huer os bedst af alle,
Moders Navn har en himmlisk Klang,
naar Børnene „Moder” lalle.
3. Modersmaal er det Kraftens Ord,
som lever i Folkemunde!
Som det elskes i Syd og Nord,
saa sjunges det sødt i Lunde.
4. Modersmaal er det Rosenbaand,
som store og smaa omslynger.
i det lever kun Fædres Aand.
og deri kun Hjertet gynger.
5. Modersmaal er vort Hjertesprog,
kun løs er al fremmed Tale,
det alene i Mund og Bog
kan vække et Folk af Dvale;
sødt i Lyst og sødt i Nød,
sødt i Liv og sødt i Død,
sødt i Eftermælet.

Grundtvig.

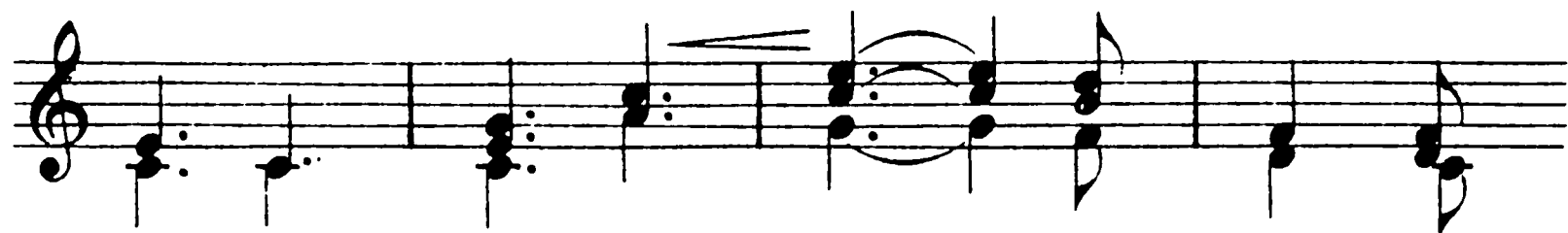
Nº 54. Glæde over Danmark. (102.)

Carl Mortensen 1851.

Ikke for langsomt.

1. Ro - sen blus - ser alt i Da - nas

Ha - ve, lif - lig fløj - ter vist den

sor - te Stær, Bi - er de - res

bru - ne Nek - tar læ - ve, Hing - sten græs - ser

stolt paa Fæd - res Gra - ve, Dren - gen

pluk - ker af de rø - de Bær.

2. Her i melem Havets dybe Kløfter
gives aldrig Vaar og Blommsterpragt,
Hvalen kold og dum ved Skibet snøfter,
tavse Fugl de brede Vinger løfter
med sit Bytte fra den vaade Jagt.
3. Mine Venner i den danske Sommer!
mindes I den vidt forrejte Mand,
som saa langt fra Danas favre Blommer,
her, hvor Sydens Blæst paa Sejlet trommer,
flakker fra sit elskte Fødeland.
4. Udi Øst og Vest og hvor jeg vanker,
drømmer jeg om jer ved Danmarks Sund;
selv iblandt Konstantias fulde Ranker
mindes jeg med længselsfulde Tanker
Løbet i Charlottes Bøgelund.
5. Klerken raaber i Manillas Rønner:
„Danmark er et lidet, fattigt Land!”
Det forsikkrer Javas rige Sønner,
selv Batavias skrantne Kræmmer stønner:
„Danmark er et lidet, fattigt Land!”
6. Fattig Mand, som pløjer danske Lande,
ryster Æbler af sit eget Træ,
har en kraftig Arm, en kløgtig Pande,
Korn paa Marken, Mælk i sine Spande,
Kvien staar i Græsset over Knæ.
7. Under lyse Bøg den danske Bejler
med sin herligvoksne Pige gaar;
over deres Hoved Maanen sejler,
Svanen i det klare Vand sig spejler,
Nattergalen sødt i Busken slaar!
8. Dersom sligt for Fattigdom du tyder,
Østens atlaskklædte, rige Mand!
glad mit sorte, danske Brød jeg bryder,
takker, Gud mens fra min Læbe lyder;
„Danmark er et lidet, fattigt Land.”

Nº 55. Holger Danske. (100.)

(Mel: Kung Carl den unga hjelta.)

O. Westermarck (d.1849.)

Temmelig hurtigt og kraftigt..

med frisk og

ff 1. Nu vaag - ner Hol - ger Dan - ske

frej - - - dig Haand: *f*
med frisk og frej - dig Haand: Til

Fjen - der Rid - der hand - ske! *ff* til Ven - nen var - me

Haand! *p* fuld - karsk jeg kom til Mæ - le, *f* med

Sang jeg kom i - gen. God Mor - gen! dan-ske

God Mor-gen! dan-ske

Sjæ - le. God Mor - gen! dan - ske Sjæ - le!

God Mor-gen! dan - ske Sjæ - le!

1st Gang p 2den Gang f

Jeg er blandt mi - ne Mænd, jeg er blandt mi - ne Mænd!

2.

Frisk grønnes skal min Sommer
trods alle Vintres Sne;
hvor gamle Holger kommer,
I skal dog ung ham se.
Kun Mismod til mig skotter,
med Tvivl og Klageraab,
af Vejen, Klynkepotter!
dansk Mand har modigt Haab.

3.

Mit gamle Folk jeg kender;
det er saa ungt som før,
i Holgers unge Venner
de gamles Liv ej dør.
Jeg Liv og Tro forfægter:
Eet Folk, een Drot, een Gud;
bort, bort, hver kold Fornægter!
hin Tro kun holder ud.

B. S. Ingemann.

Nº 57. Bøn for Danmark. (105.)

79

Langsomt.

E. Horneman (1848.)

1. Kon - ger - nes Kon - ge! e - ne du kan

skær - me vort el - ske - de Fæd - re - ne - land!

Her - re, du e - ne kan Sej - ren os for - le - ne,

værn om vort her - li - ge og æld - gam - le Dan.

2. Sling om os alle Enigheds Baand,
send fra din Himmel Begejstringens.
Følg du i Fare den tapre, lille Skare,
løft over Hæren din velsignende Haand!
3. Kærlige Fader, lyt til vor Røst
Freden og Friheden smykke vor Kyst!
Rigdomme følge med Snækken over Bølge!
Marken velsigne du med rigeste Høst!
4. Herrernes Herre! mægtig og stor,
naadig du høre vort bedende Kor!
Herre, du ene kan Sejren os forlene,
værn om vort herlige og ældgamle!

Nº 58. Holger Danskes Mærke. (108.)

(Mel: „En Vise saa vil jeg sjunge”)

J. C. Gebauer.

Ikke for langsomt.

1. I al - le de Ri - ger og Lan - de, hvor -

hen jeg i Ver - den for, jeg fæg - ted med aa - ben

Pan - de for, hvad jeg for Al - vor tror.

2. En Ørn var mit Hjælmemærke,
paa Brynjen stod Korsets Tegn;
paa Skjold bar jeg Løverne stærke
i Hjerternes milde Hegn.

3. Naar Mænd jeg kasted min Hanske,
opslog jeg min Ridderhjælm;
de saa, jeg var Holger Danske
og ingen fornummet Skælm.

4. Vil Dansken i Verden fægte,
men dølger Aasyn og Navn
jeg ved, hans Aand er ej ægte—
jeg tager ham ej i Favn.

B. S. Ingemann.

Nº 59. Foraarssang. (119.)

81

Temmelig langsomt.

C. E. F. Weyse 1837.

1. Stor - ken sid - der paa Bon - dens Tag; han
span - ker i grøn - ne En - ge. Det bli - ver saa
dej - lig en For - aars - dag, nu kom - mer den fav - re
Tid, jeg ven - ted saa læn ge.

2. Storken klapper paa Bondens Tag,
og Gøgen kukker i Skoven.
Med Majløv nu kommer skøn Valborgs Dag
nu stiger der Pinseglans med Sol over Voven.
3. Storken flyver fra Bondens Tag;
han spanker i grønne Enge.
Han kommer som Gæst til skøn Valborgs Dag,
han bringer den favre Tid, jeg ventede saa længe.
4. Storkken flyver til Høsten bort;
han kommer igen ad Aare.
Du Sommerens Gæst, dvæl ikke for kort!
Velkommen du favre Tid, jeg elsker saa saare!

B. S. Ingemann.

Nº 60. Skandinavisk Sang. (III.)

(Mel: „Auf, ihr Brüder! lasst uns wallen?“)

J. H. Stunz.

Som en livlig Marsch.

f Un - ge Gen-byrds Liv i Nor - den! Røst fra

vo - re Fæd-res Grav! vil du styr - re Ver-dens

f Or - den, bry - de Aan-dens Ba - ner af, vil du

cresc. styr - re Ver-dens Or - den, bry - de Aan-dens Ba - ner

dolce

Vil du bre - de Old - tids

af vil du bre - de Old-tids Mør - ke

Vil du bre - de Old - tids

Mør - ke o - ver Nu-tids kla - re Dag?

o - ver Nu-tids kla - re Dag Vil du

Mør - ke o - ver Nu-tids kla - re Dag?

marcato

væk - ke vil - den Styr - ke, For-dom, Had og Vaa-ben-

Vil du væk - ke

brag? Vil du væk - ke vil - den Styr - ke,

Vil du væk - ke

2.

Nej, du styrrer Tidens Slumør
for at vogte paa dens Tarv,
og du vrager tyske Krummer
for at løfte egen Arv.
Mens du kalder fromt tilbage,
frem du higer uden Sky!
mens du mindes gamle Dage,
herlig varsler du om ny.

3.

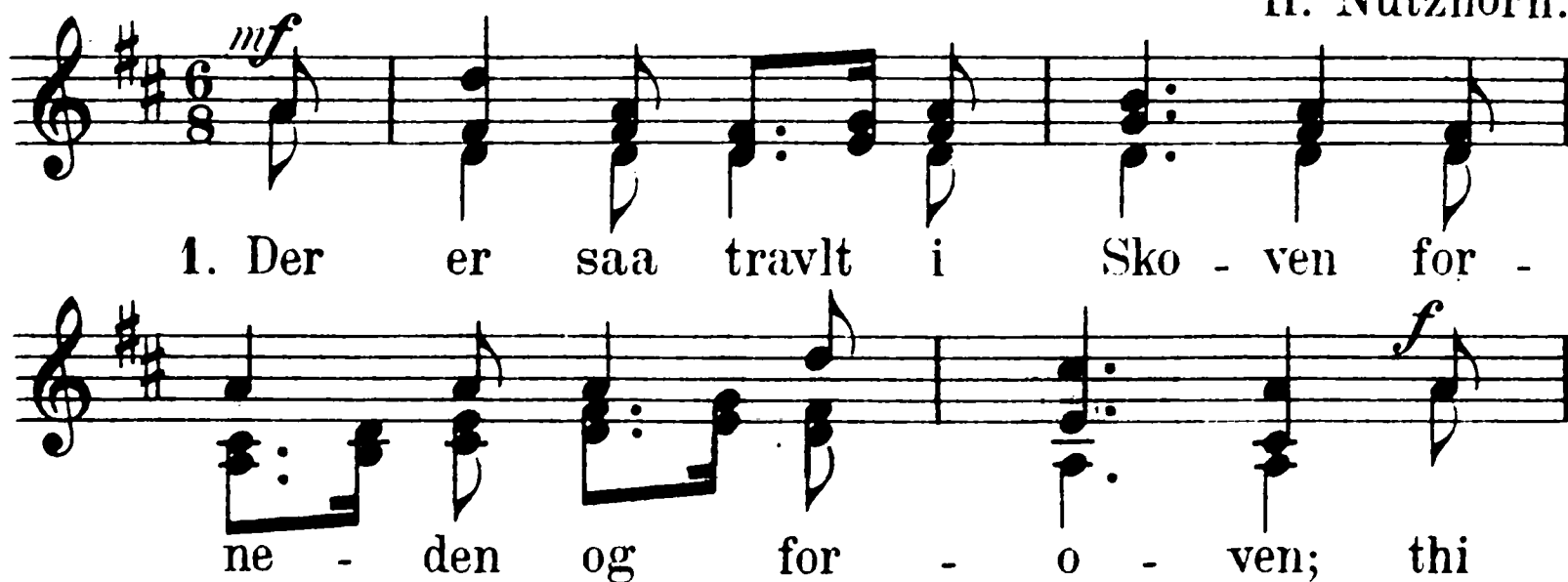
Unge Genbyrds Liv i Norden,
Fortids-Røst og Fremtids-Syn!
rul fra Læberne som Torden!
tænd i Sjælene som Lyn!
trøst de bange, styrk de svage!
flok de stærke, Mand og Mand!
skab en ny, en evig Saga
om vort skønne Fædreland!

C. Ploug.

Nº 61. Solens Bryllup. (120.)

Meget hurtigt.

H. Nutzhorn.

nu skal So - lens Bryl - lup staa, og
Kom ud, — kom
Bru - den har alt Kran - sen paa! Kom ud,
ud! — kom ud! thi Bø - gen er saa køn en Brud, thi
Bø - gen er saa køn en Brud.

2. Og Vielsen og Talen
besørger Nattergalen,
og alle de Violer blaa
er hendes Brudepiger smaa.
3. Den sorte Snegl paa Sokker,
han møder nok som Klokker;
men Gøgen han er Organist
og spiller med fra først til sidst.
4. Og Fuglekoret sjunger,
saa højt i Hal det runger;
da suser der en Aftenvind,
og Solen kysser Brudens Kind.
Kom ud, kom ud!
thi Bøgen er saa køn en Brud.

Chr. Richardt.

No 62. Fugletrøst. (125.)

(Mel: „Nu lakker det ad Tiden smaat.“)

Meget hurtigt.

J. C. Gebauer.

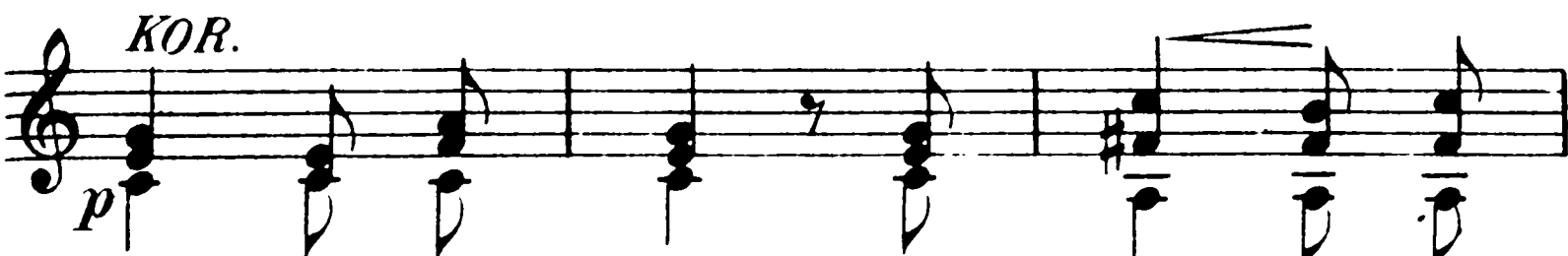
1. Jeg gik mig hen - ad en - som Sti med
2. Jeg sag - de: „Hør du Lær - ke graa, kan

Sor - gen ved min' Si - de; da fløj en lil - le
du et Raad mig gi - ve, saa sig mig, hvad jeg

Fugl for - bi og sang med To - ner bli - de: „Vi, vi,
gø - re maa for glad som du at bli - ve:“ „Vi, vi,

KOR.
vi, vi, er fro blandt Blom - ster vi
vi,“ sang den smaa, „med Vin - gen vi

bo, og let vi i Luf - ten os sno.
slaa, og Blom - ster - nes Sprog vi for - staa.“

3.

„Om Morgen en før Sol staar op,
i Luften vi os gyng,
og over Skov og Bakketop
vor Morgensang vi syng:
vi, vi, vi, vi er fro,
blandt Blomster vi bo,
og Gud gav os Hvile og Ro.

4.

Og naar vi i vort lille Hjem
opfostre skal en Klynge
Smaafugle, vil vi lære dem
at flyve og at syng!
Vi, vi, vi, vi er fro,
blandt Blomster vi bo,
og altid paa Lykken vi tro.“

5.

Saa fløj den Lærke højt i Sky.
Mit Øje og mit Hjerte
fløj med, og Sorgen maatte fly,
og Sangen, som jeg lærte:
„vi, vi, vi, vi er fro,
blandt Blomster vi bo,“
jeg nynnede, og Hjertet fik Ro.

6.

Nu lever jeg paa samme Vis
som Fuglen i det grønne,
og synger til Vorherres Pris
og elsker alt det skønne.
„Vi, vi, vi,“ sang den smaa,
„med Vingen vi slaa,“
det kan jeg først nu ret forstaa.

Mads Hansen.

88 N° 63. Hvad Solskin er for det sorte Muld. (136.)
(Mel: „Det er saa yndigt at følges ad.“)

C. E. F. Weyse. 1833.

Temmelig langsomt.

1. Hvad Sol - skin er for det sor - te Muld, er
sand Op - lys - ning for Mul - dets Fræn - de; langt
me - re værd end det rø - de Guld, det
er sin Gud og sig selv at ken - de. Trods
Mør - kets Har - me, i Straa - le - Ar - me, i
Straa - le - Ar - me af Lys og Var - me er
Lyk - ken klar, — er Lyk - ken klar!

2. Som Solen skinner i Foraarstid,
 og som den varmer i Sommerdage,
 al sand Oplysning er mild og blid,
 saa den vort Hjerter maa vel behage;
 trods Mørkets Harne,
 |: i Straale-Arne :|
 af Lys og Varne
 |: er Hjertensfryd! :|
3. Som Urter blomstre, og Kornet gror
 i varme Dage og lyse Nætter,
 saa Livsoplysning i høje Nord
 vor Ungdom Blomster og Frugt forjætter;
 trods Mørkets Harne,
 |: i Straale-Arne :|
 af Lys og Varne
 |: er Frugtbarhed. :|
4. Som Fuglesangen i grønne Lund,
 der liflig klinger i Vaar og Sommer,
 vort Modersmaal i vor Ungdoms Mund
 skal liflig klinge, naar Lyset kommer;
 trods Mørkets Harne,
 |: i Straale-Arne :|
 af Lys og Varne
 |: er Røsten klar. :|
5. Oprind da herlig til Fugletrøst,
 Oplysnings-Sol med din Morgenrøde!
 Syng, Ungdomsfugl, af dit fulde Bryst;
 thi Modersmaalet har Toner søde;
 trods Mørkets Harne,
 |: i Straale-Arne :|
 af Lys og Varne
 |: er Dansken født. :|

N. F. S. Grundtvig.

Nº 64. Sang af Elverhøj. (140.)

(Mel: „Agnete hun stander.“)

Temmelig langsomt.

Gammel Folkesang.

Bearbejdet af Kuhlau.

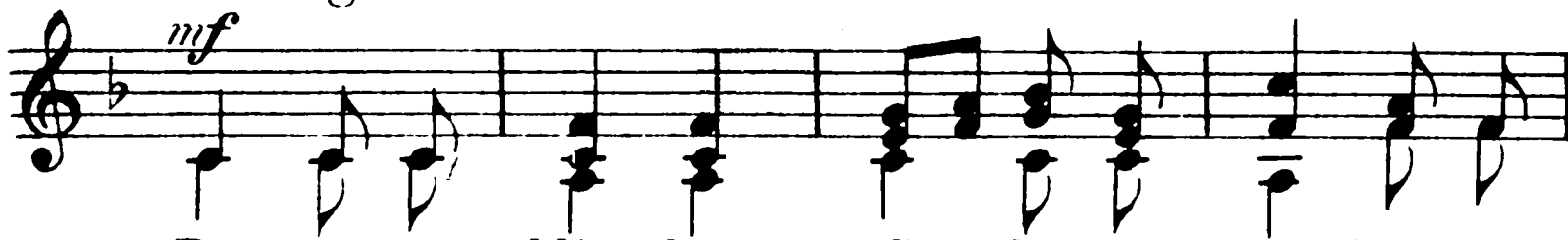

1. Nu li - der Da - gen saa jævnt og trindt, alt

Maa - nen staar o - ver Ste - vens Klint.

Livligt.

Bæ - ge - ret blin - ker, Glæ - den os vin - ker, mens

Kø - lig - hed vif - ter fra Træ - er - nes Krans.

Dug - gen den fal - der med Per - lens Glans,

Af - te - nen kal - der til Sang og Dans.

2. Nu sidder Pigen i Elverkrat,
og vogter tavs paa sin gyldne Skat,
Kongen alene titter bag Grene,
han skimter vor Lystighed, hører vor Sang,
lytter til Støjen paa enlig Gang,
hører fra Højen vor Bægerklang.

3. Snart tænder Maanen, ej længer bleg,
sit Natlys højt over Bøg og Eg,
Stjernerne funkler snart paa det dunkle,
naar smykket til Højtid end Aftenen staar.
Freja vil spinde sit gule Haar,
Vej vi finde til Bryllupsgaard.

J. L. Heiberg.

Nº 65. „Farvel“ og „Velkommen“. (145.)

Langsamt.

Aug. Winding.

1. Nø - dig si - ge vi „Far - vel“
men „Velkommen“ - oh, hvor ger - ne! Har vi rig - tig
kær en Sjæl, er han nær dog i det fjer - ne.

2.

Mødes Blik med Blik ej mer,
er de kære Smil bortfløjne,
Blik og Smil, som ingen ser,
mødes dog med Sjæleøjne.

3.

Morgensol! genlys i Kvæld!
Ungdom! lev i Alderdommen!
Aanden i hvert skønt „Farvel“
gemmer dog et sødt „Velkommen“.

N° 66. Jylland. (185.)

Hurtigt og taktfuldt.

P. Heise.

1. Jyl - land mel - lem tven - de Ha - ve

som en Ru - ne - - stav er lagt,

Ru - ner - ne er Kæm - pe - gra - ve

in - de midt i Sko - vens Pragt

og paa He - den al - vor - stor, -
hvor 1. & 2. St. Luft - syn, -

her, hvor Ørk' - nens Luft - syn, Ørk' - nens
Ørk' - nens Luft - syn bor.

Luft - - syn bor.

2.

Heden, ja man tror det næppe,
 men kom selv, bese den lidt,
 Lyngen er et pragtfuldt Tæppe,
 Blomster myldre milevidt,
 Skynd dig, kom! om føje Aar
 Heden |:som en Kornmark:| staar.

3.

Jylland mellem tvende Have
 som en Runesten er lagt,
 Fortid mæle dine Grave,
 Fremtid folder ud din Magt.
 Havet af sit fulde Bryst
 synger |:højt om Jyllands:| Kyst.

H. C. Andersen.

Nº 67. Jyden. (158.)

Som en Marsch.

H. C. Simonsen.

1. Jy - den han æ stærk aa sej, goer ed
 mod - de haad i Nøj aa Næj;
 op aa goer ed nier,
 goer ed op aa goer ed
 aal - ler
 nier, aal - ler do faa - tavn ham sier.

2.

Føst næ dær æ Nøe pofahr,
 kommer Jyden ud a Dar;
 men han goer et ind igjen
 fa' de uhn han haa gjent hen.

3.

Læ woss aalti blyw ve de!
 Faa'er si Baaen ka kinnes ve;
 so'en et Sind da hær i Nord
 haael sæ ve, te aalt faagohr.

St. St. Blicher.

N° 68. Aftensang. (163.)

Temmelig langsomt.

R. Bay.

1. Fred hvi-ler o - ver Land og By, ej
Ver - den lar - mer mer;— fro smi - ler Maa - nen
til sin Sky, til Stjer - ne Stjer - ne ser. —

2. Og Søren blank og rolig staar
med Himlen i sin Favn;
paa Dammen fjerne Vægter gaar
og lover Herrens Navn.

3. Det er saa fredeligt, saa tyst
i Himmel og paa Jord;
vær ogsaa stille i mit Bryst,
du Flygtning, som der bor!

4. Slut Fred, oh Hjerter, med hver Sjæl,
som her dig ej forstaar!
se, over By og Dal i Kvæld
nu Fredens Engel gaar.

5. Som du han er en fremmed her,
til Himlen staar hans Hu!
dog i det stille Stjernesker
han dvæler her som du.

6. Oh, lær af ham din Aftensang:
Fred med hver Sjæl paa Jord!
Til samme Himmel gaar vor Gang,
adskilles end vort Spor.
7. Fred med hvert Hjerter fjern og nær,
som uden Ro mon slaa!
Fred med de faa, som mig har kær,
og dem, jeg aldrig saa.
8. Fred med hver Aand, som hader mig!
den skal mig elske vist,
naar samlet i Guds Himmerig
vi ham lovprise hist.

B. S. Ingemann.

Nº 69. Stjernerne. (152.)

Langsamt.

Sjögren.

1. Stjer - nor - na blin - ka ner på vår
öds - li - ga stig. Stjer - nor - na
vin - ka tröt - ta - de van-drarn till sig.

2. O! den som hade
vingar, som fåglerna ha.
Bröder hur glade
skulle dit upåt vi dra.

N. F. 3526 E. Tegnér.

N° 68. Aftensang. (163.)

Temmelig langsomt.

R. Bay.

1. Fred hvi-ler o - ver Land og By, ej
Ver - den lar - mer mer;— fro smi - ler Maa - nen
til sin Sky, til Stjer - ne Stjer - ne ser.—

2. Og Søren blank og rolig staar
med Himlen i sin Favn;
paa Dammen fjerne Vægter gaar
og lover Herrens Navn.
3. Det er saa fredeligt, saa tyst
i Himmel og paa Jord;
vær ogsaa stille i mit Bryst,
du Flygtning, som der bor!
4. Slut Fred, oh Hjerter, med hver Sjæl,
som her dig ej forstaar!
se, over By og Dal i Kvæld
nu Fredens Engel gaar.
5. Som du han er en fremmed her,
til Himlen staar hans Hu!
dog i det stille Stjernesvær
han dvæler her som du.

6. Oh, lær af ham din Aftensang:
Fred med hver Sjæl paa Jord!
Til samme Himmel gaar vor Gang,
adskilles end vort Spor.

7. Fred med hvert Hjerter fjern og nær,
som uden Ro mon slaa!
Fred med de faa, som mig har kær,
og dem, jeg aldrig saa.

8. Fred med hver Aand, som hader mig!
den skal mig elske vist,
naar samlet i Guds Himmerig
vi ham lovprise hist.

B. S. Ingemann.

Nº 69. Stjernerangen. (152.)

Langsamt.

Sjögren.

1. Stjer - nor - na blin - ka ner på vår
öds - li - ga stig, Stjer - nor - na
vin - ka tröt - ta - de van-drarn till sig.

2. O! den som hade
vingar, som fåglerna ha.
Bröder hur glade
skulle dit upåt vi dra.

N. F. 3526

E. Tegnér.

N° 70. Aften.

J. H. Nebelong.

Andante.

p

1. Da - gen vi - ger og gaar bort, Luf - ten bli - ver

2. & 3. St. Brumkor.

rit. pp *a tempo*

sval og sort, So - len alt er da - let

rit. pp *a tempo*

ppp

brat, - det gaar ad den mør - ke Nat.

rit.

2.

Tiden sagte lister sig,
 Glasset rinder hastelig,
 Døden os i Hælen gaar,
 Evigheden forestaar.

3.

Ty i Jesu Kristi Navn
 til hans aabne Naadefavn,
 slip ham ikke før han dig
 har velsignet faderlig.

Dorthea Engelbertsdatter.

Nº 71. Aftensang. (171.)

97

Langsomt.

C. E. F. Weyse. 1838.

1. Til vor lil - le Ger-ning ud gik vi smaa fuld-
gla - de; Vil-jen saa den kæ-re Gud, hjælp os,
som vi ba - de. Nu er Da-gens Lys udslykt,
lykt er snart vort Øj - e. Giv vor lil - le
Ger - ning Frugt, Fa - der i det høj - e!

2.

Du, som viser Dag og Nat
Sol og Stjerner Veje!
Livets underfulde Skat
gav du os i Eje.
I hver Barnesjæl paa Jord
har du lagt en Kerne
til en Blomst med himmelsk Flor,
herlig som en Stjerne

3.

Lad den Kerne underfuld
vokse i vort Indre,
naar der skinner Sol paa Muld,
og naar Stjerner tindre!
Lad det Frø opvokse smukt
med din Børnevrimmel
til at bære evig Frugt
i din høje Himmel.

TRESTEMMIGE SANGE.

(Sopran, Alt og Bas.)

N° 72. Den danske Have. (74.)

(Mel: af „Høstgildet.“)

Lidt langsomt.

J. A. P. Schulz. 1790.

1. Jeg ved, hvor der fin-des en Ha-ve saa

skøn, hvor Sø-en er blaa og hvor Sko-ven er

grøn, hvor Fugle-ne byg-ge i Løv-hyt-tens

Ly og fly-ve hver Morgen med Sang o-ver Sky.

2.

Og midt i den friske og gyngende Sø,
 der dukker af Havet den dejligste Ø,
 og Søen af prægtige Skibe er fuld,
 og Øen af Frugt og af Blomster og „Guld.“

3.

Der risler en Kilde, der rinder en Aa,
 og Højene ere saa runde og smaa,
 og Engen er blød, saa det ret er en Lyst
 at tumle sig der og faa letted sit Bryst.

4.

Der danse Smaapiger med Blomster i Hat,
 – en rød og en hvid har paa Brystet de sat –
 og Drengébørn lege med Harpe og Sværd
 og synge saa glade om Dannemænds Færd.

5.

Jeg tror det forvist, at der ej er en Plet
 paa Jorden, hvor alt er saa blødt og saa net
 som Haven, hvor Øen i Søen er lagt; –
 kom, saa skal jeg vise dig hele dens Pragt!

6.

Se ud over Dal, over Mark, over Sund,
 saa ser du en Have med Løvsal i Lund,
 med Blomster i Enge og Løvspejl i Vand;
 og Haven er Danmark, vort Fædreland!

Mads Hansen.

Nº 73: Der er et yndigt Land. (66.)

Kraftigt.

H. E. Krøyer omtr. 1840.

1. Der er et yndigt Land, det

står med bre-de Bø - ge nær sal - ten Ø - ster -

strand, nær sal - ten Ø - ster - strand;

det bug - ter sig i Bak - ke, Dal, det

40.

cresc. *ff*

hed - der gam-le Dan-mark, og det er Frej-as

cresc. *ff*

Sal, — og det er Frej - as Sal.

2.

Der sad i fordums Tid
 de harniskklædte Kæmper,
 |: udhvilede fra Strid, :|
 saa drog de frem til Fjenders Men;
 nu hvile deres Bene
 |: bag Højens Bøtasten. :|

3.

Det Land endnu er skønt,
 thi blaa sig Søen bælder,
 |: og Løvet staar saa grønt, :|
 og ædle Kvinder, skønne Møer,
 og Mænd og raske Svende
 |: bebo de danskes Øer. :|

A. Oehlenschläger.

No 74. Ung Adelsten. (49.)

(Halvors Sang af Syngespillet: „Peters Bryllup.“)

Lidt livligt.

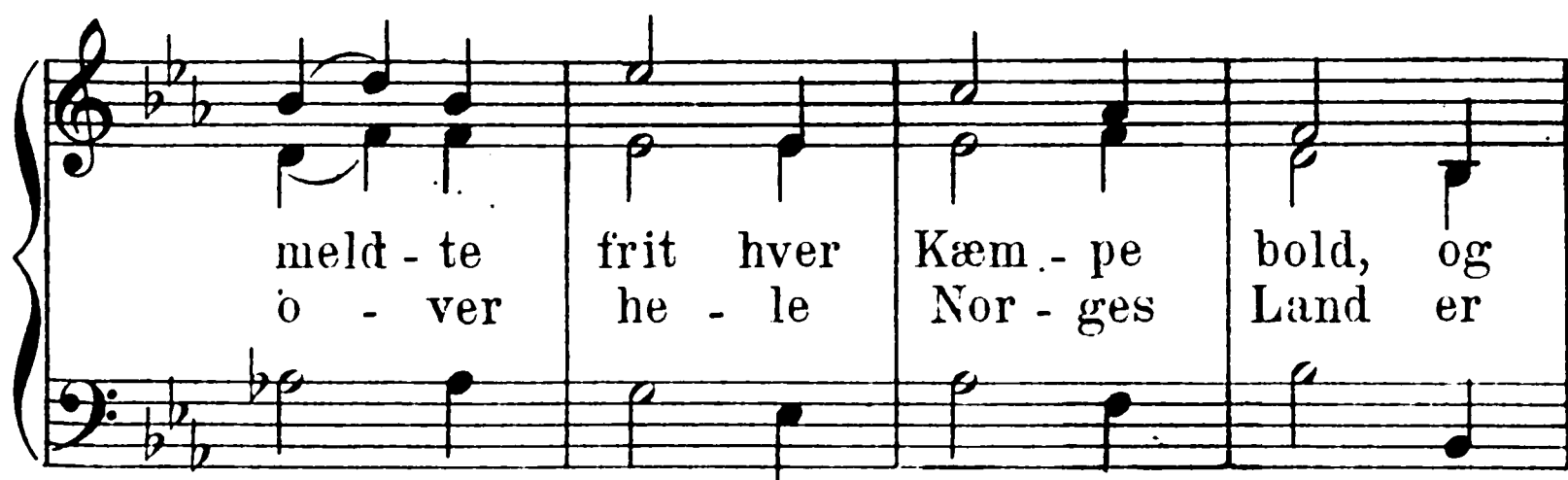
J. P. A. Schulz. 1793.

1. Ung A - del - sten paa Tin - ge stod, „Til
2. „Saa vist jeg er af Kon - ge - æt, saa

Kon - ge skal han kaa - ret væ - re; hvis
hør - tes A - del - sten at si - ge, „jeg

han er kæk og viis og god, da skal han
hol - de skal ved Lov og Ret saa vel den

Nor - ges Kro - ne bæ - re!“ saa
ar - me som den ri - ge; og

3. De Trønders Lagmænd rejste sig.
 Fem Snese Aar bar Gubbens Isse:
 „Til Retfærd du forpligter dig,
 den maa du holde os tilvisse;
 frem den, da fremmer du dit Gavn,
 jeg hilser dig med Kongenavn.

4. Og „Konge!“ lød blandt Vaabengny,
 blandt Fryderaab med Tordenvælde;
 det gjaldt saa højt i vilden Sky,
 det gengjaldt mellem Norges Fjælde:
 „Vær Konge i det frie Nord!
 Vær Konge for den hele Jord!“

Th. Thaarup.

No 75. Sang for Danske. (79.)

C. E. F. Weyse. 1837.

Jævnt.

1. Hvor Bøl - gen lar - mer højt fra Sø om

Dan-marks gam - le Ri - ge, hvor Bøl - gen

kran-ser Land og Ø, som U-skyld Slet-tens Pi -

ge: der er min elsk - te Fø-de - stavn, der jub - ler

1.

jeg mit Danmarks Navn; thi der er godt at

væ - re, thi der er godt at væ - re.

2.

I Danmark knejser intet Fjæld,
ej gemme stolte Bjærge
det røde Guld til Ladheds Træl,
ej Jærn til vældig Værge,
men Guldet rigt paa Marken gror,
og Jærnets Kraft i Armen bor;
uvæbnet har den Værge.

3.

Oh, straal fra Øjet uforsagt,
du Præg af Nordens Stempel!
et Ord, et Haandslag være Pagt,
og Barmen Troskabs Tempel!
Ja, Troskab, du est Danmarks Værn,
du est et Skjold af hærdet Jærn,
du est vor Dannevirke!

4.

Oh, Dannebrog, vort Himmelflag!
tilaand os Mod og Styrke:
Vift højt mod Sky i blodigt Slag,
spred Lys i Kampens Mørke!
Fraoven har en Stemme talt:
du ned til os fra Himlen faldt
og skal til Himlen hæves.

5.

Og ret som i dit Purpurflag
det hvide Kors staar tegnet,
at tyde kristent Sindelag
af Kærlighed omhegnet,
saa styrke Retsind Krigens Aand
og knytte Fredens Broderbaand
og skærme Land og Konge!

No 76. Fosterlandet. (95.)

B. Crusell.

Langsamt.

1. Hell dig, du hø - ga Nord! Hell dig, vår

The first system of music is in G major (one sharp) and common time. It consists of two staves, treble and bass, joined by a brace on the left. The melody is in the treble staff, and the bass staff provides harmonic support. The lyrics are written below the staves.

fo - ster-jord! Kraft och mod, lif och blod vi

The second system continues the melody and accompaniment. It includes dynamic markings: *p* (piano) at the end of the first measure and *p* at the end of the second measure.

of - fra för din ä - ra! Kraft och mod,

The third system continues the melody and accompaniment. It includes a dynamic marking: *f* (forte) at the beginning of the second measure.

lif och blod vi of - fra för din ä - ra!

The fourth system concludes the piece. It includes a dynamic marking: *f* (forte) at the beginning of the first measure.

CODA.

Lef - ve, lef - ve, lef - ve vårt fo - ster - land!

2.

Hell dig, du fria strand!
 Hell dig, du hjeltars land!
 Enighet,
 trofasthet
 är dina sönnars lära!

3.

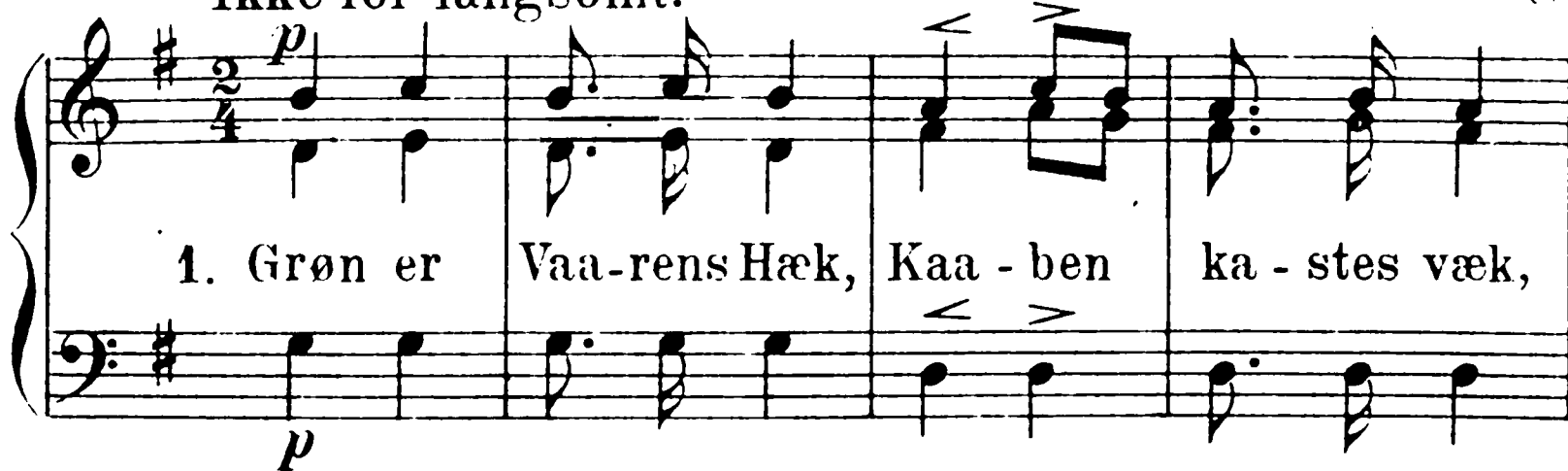
Hell er, i gamla berg!
 jättar med järn til mærg!
 Fjäll og haf
 aldrig slaf
 i Manhem skola bära.

I. B. Cøster.

No 77. Aprilsvise. (116.)

Ikke for langsomt.

H. Rung.

1. Grøn er Vaa-rens Hæk, Kaa - ben ka - stes væk,

Jom - fru - er sig alt paa Vol - den so -

le; Luf-ten er saasmuk, de - res Længselssuk

ken-des let paa de - res Sil - ke - kjo - le.

2. Nu har Viben Æg,
 Pilen dygtig Skæg,
 og Violen smaat paa Volden pipper;
 Gaasen sine smaa
 lærer flittig gaa,
 Skaden vindig med sin Hale vipper;

3. Svenden med sin Brud
 gaar i Haven ud,
 paa de grønne Sko hun synes danse;
 ak, hvor hun er let!
 Foden er saa net,
 Pogen sælger til dem grønne Kranse.

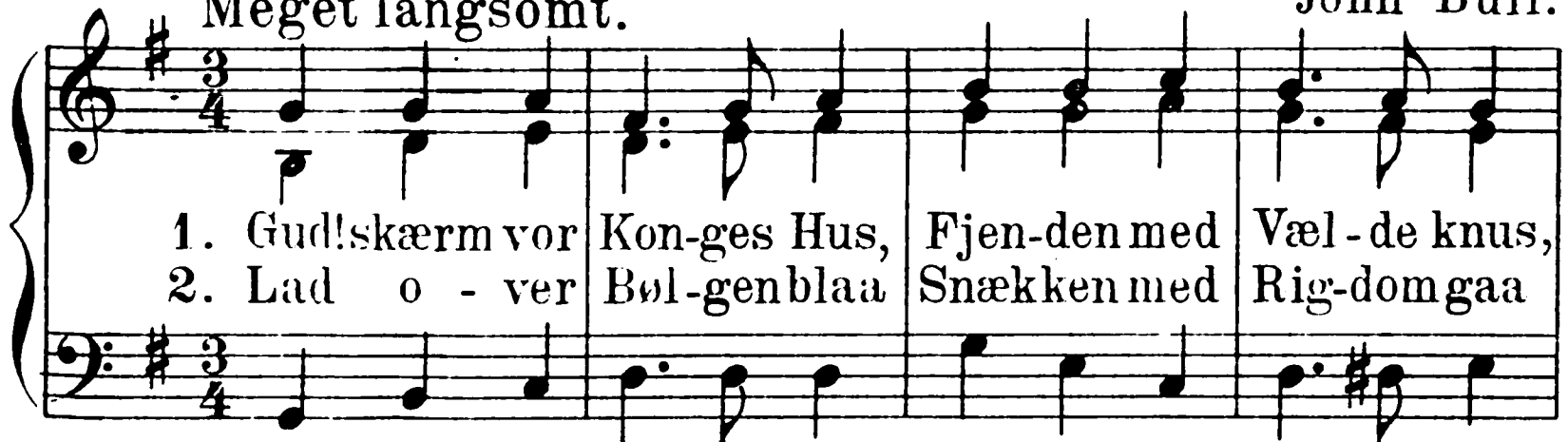
4. Storken er saa travl
 højt paa Bondens Gavl
 og de røde Fødder Næbbet slibe;
 Høkren med sin Viv
 gaar for Tidsfordriv
 med sin sølvbeslagne Merskumspibe.

No 78. Fædrelandshymne. (104.)

(Engelsk Mel: „God save the king.“)

Meget langsomt.

John Bull.

1. Gud! skærm vor Kon-ges Hus, Fjen-den med Væl-de knus,
2. Lad o - ver Bøl-gen blaa Snækken med Rig-dom gaa

skænk os din Fred! Kraft læg i Kon-gens Arm; Mod i hver
trygt til vor Kyst! Hver i sit Hverv, sin Stand vir-ke som

Borgers Barm, at han i Krigens Larm kæk staar be-redt!
Hædersmand at vi i Fædres Land le - ve med Lyst.

3. Løn Bondens Sved og Flid,
Laden i Høstens Tid
bugne af Korn:
Lad fattig Fiskers Net
bringe ham rige Dræt,
at Landet vorder et
Overflodshorn!

4. Borgersind, Enighed,
Trøfasthed, Flid og Fred
værne vort Land!
Længe nu stemme i:
Konge! Dig signe vi,
styre Landet, at vi fri
prise dig kan!

Th. Overskou.

110 N° 79. De gr. Pigers Sang til Har. Haarderaade. (126.)
Mel: Integer vitæ.

Temmelig langsomt.

F. Flemming.

The musical score is written for piano in C major, 4/4 time. It consists of four systems of staves. The first system begins with a piano (*p*) dynamic. The lyrics are: '1. E - vig Na - tu - ren skæn - ker si - ne'. The second system continues with: 'Ga - ver; Is ø - de - læg - ger ej de græ - ske'. The third system continues with: 'Ha - ver; Vaa - ren med Sang - fugl Ze - fyr og Au -'. The fourth system concludes with: 'ro - ra, kom - me med Flo ra.' and includes a fortissimo (*sf*) and piano (*p*) dynamic marking.

1. E - vig Na - tu - ren skæn - ker si - ne
Ga - ver; Is ø - de - læg - ger ej de græ - ske
Ha - ver; Vaa - ren med Sang - fugl Ze - fyr og Au -
ro - ra, kom - me med Flo ra.

2. Lavrbærret grønnest dejlig end tilvisse;
ak, men det pryder mer ej Heltens Isse;
fjernt nu fra Thule, fra det kolde Bælte
drage kun Helte.

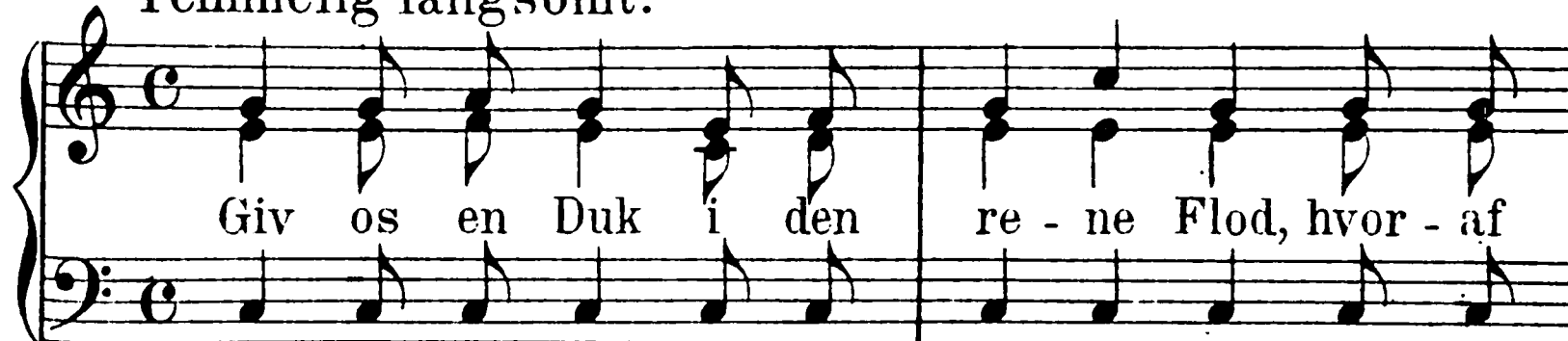
3. Jorden er venlig, alle skabtes Moder;
Skønhed er Søster, Tapperhed er Broder,
ej da forsmå, du Helt fra fjerne Kyster,
Tak af din Søster!

4. Fjenden, som fræk sig Grænsen havde nærmet,
veg for dit Glavind; du har os beskærmet
modtag da Kransen! Haabet den har bundet
du har den vundet.

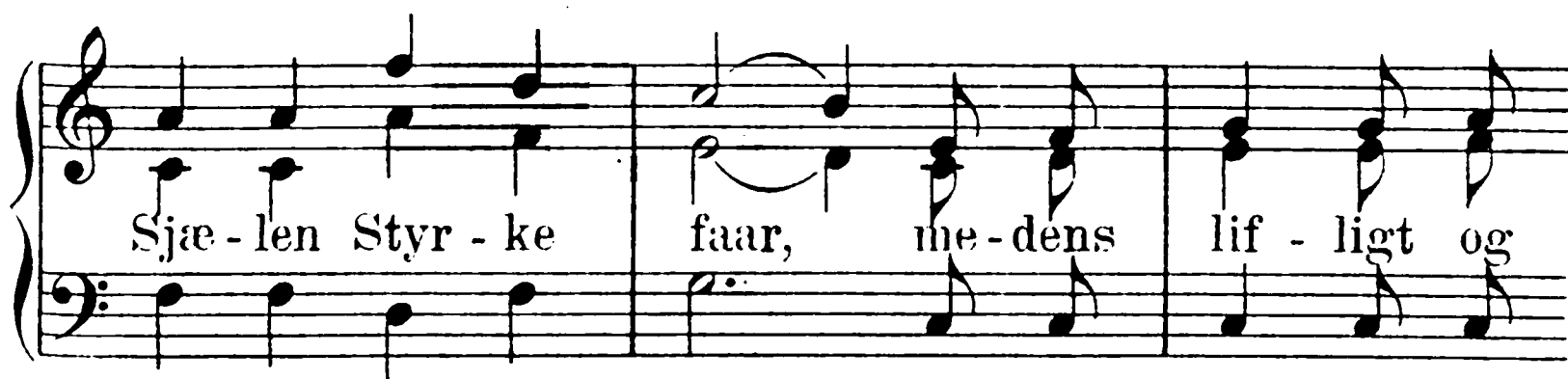
A. Oehlenschläger.

Nº 80. Giv os en Duk. (139.)

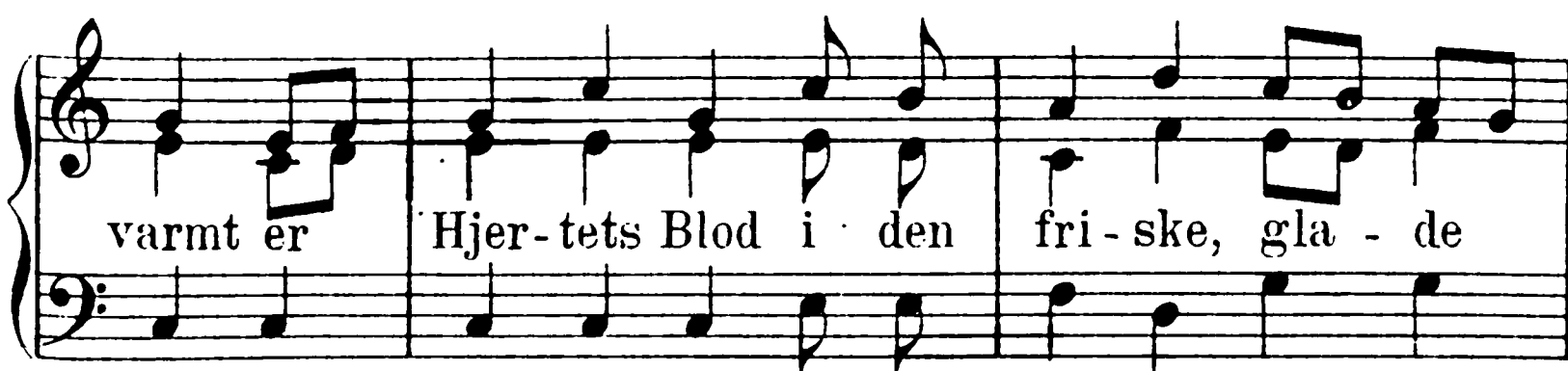
Temmelig langsomt.

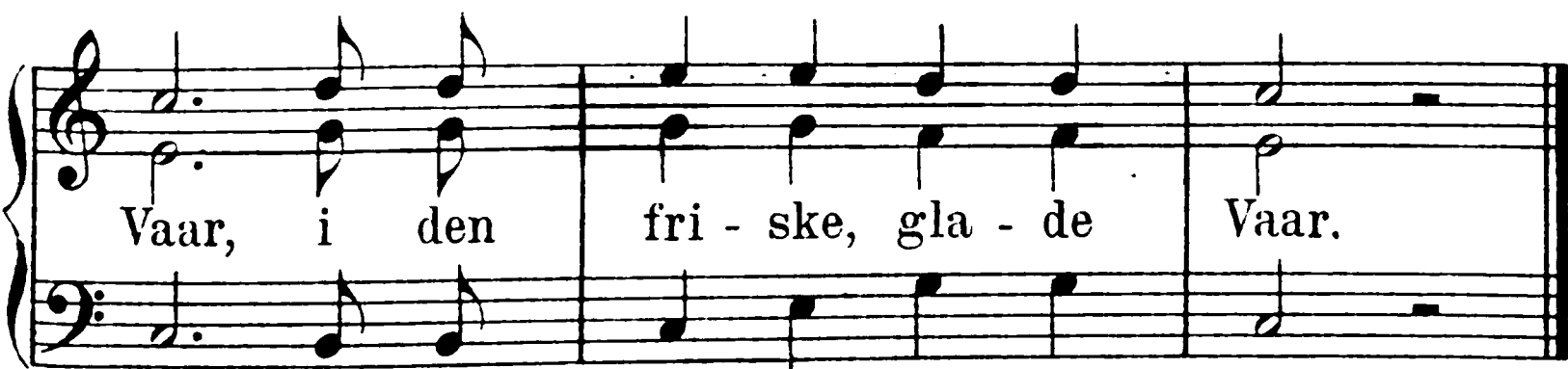
Giv os en Duk i den re - ne Flod, hvor - af

Sjæ - len Styr - ke faar, me - dens lif - ligt og

varmt er Hjer - tets Blod i den fri - ske, gla - de

Vaar, i den fri - ske, gla - de Vaar.

N° 81. Aftensang. (172.)

C. E. F. Weyse 1838.

Ikke for langsomt.

1. Der staar et Slot i Ve - ster - led,

tæk-ket med gyld - ne Skjol-de; did gaar hver Af - ten

So - len ned bag Ro - sen-sky - er - nes Vol - de. Det

Slot blev ej med Hæn - der gjort; ma ge løst

38.

2.

Fra tusind Taarne funkler Guld;
 Porten skinner som Ravet;
 med Straalestøtter underfuld
 sig Borgen spejler i Havet.
 Guds Sol gaar i sit Guldslet ind,
 skinner i Purpurklæde,
 i Rosensky paa Borgens Tind
 staar Lysets Banner med Hæder.

3.

Solenglen svinger Lysets Flag,
 vandrer til fjerne Lande;
 ham følger Liv og Lys og Dag
 bag Nattens brusende Vande.
 Lig Solen farer Livet hen,
 gaar til Forklaringskysten,
 med Glans opdukker Sol igen
 fra Paradiset i Østen.

B.S. Ingemann.

N. F. 3526

No 82. Aftensang. (164.)

Langsomt.

C. E. F. Weyse 1838.

1. Bliv hos os, naar Da - gen hæl - der, du

kæ - re Fa - der og Gud! Bliv hos os, naar Mør - ket

væl - der af Nat - tens Slu - ser ud.

2.

Henspred over Dal og Høje
dit Stjerneklædebons Flig!
saa lukke vi trygt vort Øje
og slumre sødt hos dig.

4.

Og Kongen i Livets Rige
vil favne alle de smaa.
Paa Englenes Himmelstige
skal Barnesjæle gaa.

3.

Bliv hos os, og vil drømme
om Egelbørnenes Fred;
din Aand gennem Himmelstrømme
vil suse til os ned.

5.

Bliv hos os, naar Dagen hælder,
du kære Fader og Gud!
og Paradislyset vælder
af Nattens Sluser ud.

INDHOLDSFORTEGNELSE.

III DEL.

Nº	Pag.
38. Agnete hun står paa Højenloftsbro.	48.
24. Altid frejdig, naar du gaar.	31.
52. Blev nu til Spot.	70.
82. Bliv hos os, naar Dagen hælder.	114.
70. Dagen viger og gaar bort.	96.
46. Dannevang ved grønne Bred.	60.
20. De vog dem, vi grov dem.	26.
51. Dejlige Øresund.	68.
13. Den Gang jeg drog af Sted.	16.
50. Der er et Land saa kosteligt.	66.
73. Der er et yndigt Land.	100.
61. Der er saa travlt i Skoven.	84.
81. Der staar et Slot i Vesterled.	112.
10. Det var en Lørdag Aften.	13.
56. Du gamla, du friska.	78.
16. Duftende Enge og kornrige Vange.	20.
14. Er jeg lav og er jeg lille.	18.
79. Evig Naturen skænker sine Gaver.	110.
7. Farvel, du Hus, hvor min Fader bor.	10.
41. Fra fjerne Lande kom hun.	51.
68. Fred hviler over Land og By.	94.
26. „Fremad!“ er Verdens vilde Røst:	33.
18. Frihed, du Nordens kække Mø.	22.
45. Frugtbare Marker.	58.

No		Pag.
49.	Fædreland! ved den bølgende Strand.	64.
21.	Før var der knap skreven.	28.
80.	Giv os en Duk.	111.
77.	Grøn er Vaarens Hæk.	107.
78.	Gud skærm vor Konges Hus.	109.
30.	Hejmkringlas panna.	37.
76.	Hell dig, du höga Nord.	106.
8.	Herliga land.	11.
63.	Hvad Solskin er for det sorte Muld.	88.
29.	Hver Morgen gække mine Gæs.	36.
15.	Hvo som har Lyst at være.	19.
75.	Hvor Bølgen larmer højt.	104.
19.	Høje Nord, Friheds Hjem.	24.
58.	I alle de Riger og Lande.	80.
3.	I Barndoms Fjed.	5.
44.	I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme.	56.
47.	I Danmark er jeg født og baaren.	61.
34.	Jeg elsker endnu denne fattige Rønne.	42.
6.	Jeg er en fattig Hyrdedreng.	8.
62.	Jeg gik mig hen ad ensom Sti.	86.
72.	Jeg ved, hvor der findes en Have.	98.
39.	Jeg ved mig saa dejlig en Urtegaard.	49.
67.	Jyden han æ stærk.	93.
66.	Jylland mellem tvende Have.	92.
17.	Klokkeklang, Fuglesang.	21.
57.	Kongernes Konge.	79.
40.	Kong Vermund den gamle.	50.
35.	Lyset slukkes, alt er stille.	43.
23.	Lær mig Nattens Stjerne.	30.

Nº	Pag.
25.	Løft dit Hoved, du raske Gut. 32.
36.	Mads Doss han var en kon Koltringsknæjt. 44.
53.	Moders Navn er en himmelsk Lyd. 72.
1.	Morgendug, der sagte bæver. 2.
4.	Naar Rugen alt bølger. 6.
64.	Nu lider Dagen. 90.
28.	Nu skal det aabenbares. 35.
55.	Nu vaagner Holger Danske. 76.
65.	Nødig sige vi „Farvel.“ 91.
42.	Om Dannemarks Kvide der lød en Sang. 52.
9.	Prinssesan hon sitter i gyllene slot. 12.
11.	Roselille og hendes Moder. 14.
54.	Rosen blusser alt i Danas Have. 74.
32.	Ræven har sin Hule. 39.
2.	Solen sank bag grønne Lund. 3.
48.	Som en Valkyrie du staar. 63.
31.	Stakkels lille Hare. 38.
69.	Stjernorna blinka. 95.
59.	Storken sidder paa Bondens Tag. 81.
71.	Til vor lille Gerning ud. 97.
27.	To Drosler sad paa Bøgekvist. 34.
33.	Tre Gange fem er femten. 40.
5.	Tusen bäcker små. 7.
12.	Underlige Aftenlufte. 15.
74.	Ung Adelsten paa Tinge stod. 102.
60.	Unge Genbyrds Liv i Norden. 82.
22.	Velkommen i den grønne Lund. 29.
37.	Vi elske vort Land. 46.
43.	Vi har et Hus paa Alfarvej. 54.

30 melodiske Etuder for Violin

(„Supplement til „Praktisk Violinskole“)
af **Nicolaj Hansen.**

Heft 1: Pr. 1.00. — Heft 2—3 à 1.50.

„Hr. Nicolaj Hansen, der ved tidligere Lejligheder viste udpræget Talent til at skrive pædagogisk Studieliteratur for Violin, bl. A. en meget skattet og benyttet „praktisk Violinskole“, har som Supplement til denne Skole udsendt et nyt Arbejde, bestaaende af „30 melodiske Etuder“.

Disse Studier staa i mange Henseender paa Højde med det Bedste, der i samme Genre er fremkommet i Udlandet, i én Henseende endogsaa højere. De ere nemlig skrevne med en udpræget Sans for Melodi, der ikke alene gør dem til nyttige, men ogsaa til afvekslende og underholdende Undervisningsmateriale.

Med stor Behændighed og Erfaring er det lykkedes Hr. Nicolaj Hansen at sammenstille sine Etuder paa en Maade, der uden Vanskelighed og næsten umærkeligt lader Eleven tilegne sig Tekniken fra Stilling til Stilling, giver ham Anledning til at bemestre de forskelligste Strøgarter og paa samme Tid skaffer ham en Fornemmelse af Rhythmens og Figurationernes store Betydning saavel for Tekniken som for den rent musikalske Udvikling.

Komponisten har med sædvanlig Nøjagtighed og Samvittighedsfuldhed betegnet Etuderne med Strøg og Fingersætning, der røbe hans store praktiske Evne til at træffe Hovedet paa Sømmet.

Det har sin store Betydning for vor paa Studieværker saa fattige Musikkultur, at der fremkommer Arbejder, der ikke ere beregnede paa violinistiske Overbroderinger, men som virkelig indeholde Stof, der af Læreren med Fordel og Udbytte lader sig anvende til Undervisningen.

Hr. Hansen har med disse Etuder afhjulpet et længe følt Savn, og der er derfor ingen Tvivl om, at alle vore Violinspillere hurtigt ville skaffe disse fortræffelige Etuder den store Udbredelse, de fortjene.“

(„Vort Land“, Maj 1897.)

Finí Henriques.

DET NORDISKE FORLAG.

Musikforlaget: **Henrik Hennings.**

